PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК IV БЕРЕЗЕНЬ — MARCH, 1963 ЧИСЛО 3

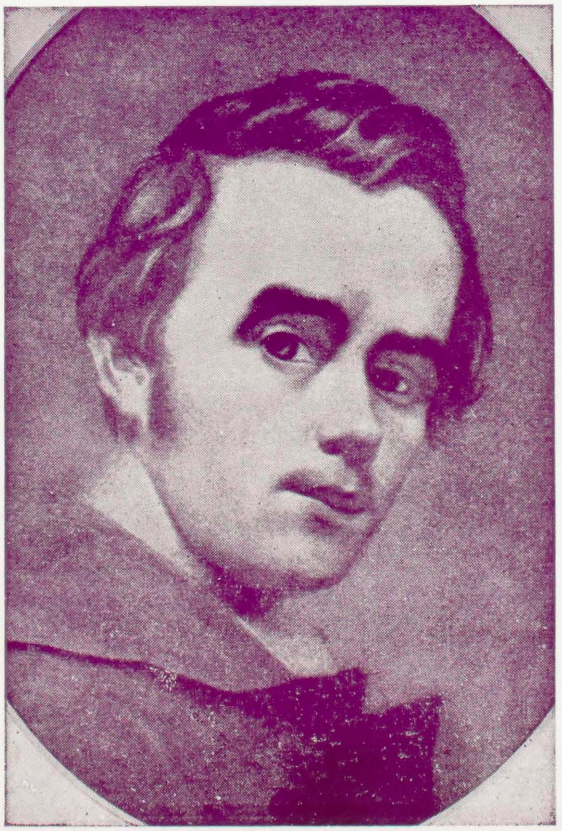

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК IV
Ч. 3

БЕРЕЗЕНЬ, 1963
Виходить раз у місяць

Видає
Союз Українок Канади
Редагує Редакційна Колегія
Редакторка Наталія Когуська

Річна переплата в Канаді $3.50
Поза Канадою 4.00
Поодиноке число ..... .40

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

MARCH, 1963 VOL. IV
Monthly Publication No. 3

Published by
Ukrainian Women's Ass'n of Canada
Edited by Editorial Committee
Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $3.50
Subscription in other countries 4.00
Single copy ..... .40

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці автопортрет Шевченка

ЗМІСТ

Олександер Підсуха — Вічне каяття 1
Джерело надхнення 1
Т. Шевченко — Осика 2
Валентина Ткаченко — Теплий граніт 2
Ганна Черінь — Вікно 2
М. Мінстрель — На крилах пісні 3
Віктор Купченко — Як повстало писане або друковане слово 4
Ганна Черінь — Як було написано 6
Галина Орлівна — Очі 6
Валерія Гуртовенко — Перші 6
Дмитро Міщенко — Сіверяне 8
O. Woycenko — Power of the Creative Word 12
Ukrainian Women Resist Closing of Churches in Kiev 14
Євгенія Козяр — Ювілейна промова 15
Ухвали конференції СФУЖО 17
Катерина Міськів — Як інші організації працюють 18
Відділ для дітей 19
Анна Євчук — Вишиваний Чай 21
З громадської діяльности 22
Річні звіти 28
Домашне господарство 31
Будуємо фінансову базу 33

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

(Продовження з 3 стор. обкладинки)

Пані А. К. Петрик — Саскатун — 1
Пані М. Мадюк — відділ ім. О. Кобилянської — Саскатун — 1
Пані А. Мудра — відділ ім. Доньки України — Ріджайна — 1
Пані М. Пилат — відділ ім. О. Басарабової — Гледлин, Саск. — 1
Пані М. Козменюк — відділ ім. Княгині Ольги — Стінен, Саск. — 1
Пані П. Кревецька — відділ ім. Л. Українки — Вінніпеґ 1
Пані М. Чернецька — відділ ім. О. Басарабової — Келгарі — 1
Пані М. Сеніцька — відділ ім. Княгині Ольги — Вінніпеґ 1
Пані Пасочник — відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон — 1
Пані С. Степанюк — відділ ім. Княсині Ольги — Лондон, Онт. — 1
Пані А. Токарик — відділ ім. Л. Українки — Гемилтон 1
Пані Є. Рипка — відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон — 1

СЕРЕД ХМАРОСЯГІВ

ДОКІЯ ГУМЕННА

Нова, щойно вийшла з друку книжка відомої авторки.

Перед читачем цієї книжки промиготить захоплива панорама нью-йоркської мозаїки, вловлена двадцять один раз у раму короткої новелі.

Ціна книжки $2.50.

Замовлення й оплату надсилати на адресу:

DOKIA HUMENNA
c/o UVAN
206 West 100th Street
New York 25, N.Y., U.S.A.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК IV БЕРЕЗЕНЬ, 1963 Ч. 3

Олександер Підсуха

Вічне каяття

Спиняючись поволі йшла,
Ішла на гору на чернечу.
І постать згорблену, старечу
Ховала вранішна імла.
Там у землі, у домовині
Лежить Кобзар.
Лежить Тарас,
Хто в очі їй колись не раз
Був задивився, мов дитині...

Коли згадала, як спитав:
„Скажи, чи підеш ти за мене?.. —
Забилось серце їй шалено
Немовби дзвін закалатав.

Чому Тарасові слова
Їй пригадалися на схилі?
Вона, вже сива удова,
Була і вчора на могилі.
Вона приїхала сюди
Із Петербурга, із столиці.

Хотіла прахові вклониться,
А їй сказали:
— Не ходи.
І, поки вибралась на гору,
Вже знав могильний сторож — дід
Про той небажаний прихід.
— Прийшла, Ликеро, ти не в пору,
Іди собі...

Куди ж іти?
Як далі хрест тяжкий нести?

Вже скільки літ як він помер,
Що відшуміло — не вернути.
А люди їй ще і тепер
Не можуть давнього забути.
Простить не можуть, що вона
Тарасові не стала другом.
І тут була її вина.
А далі що? Зійшлася з другим...

Світало.
Гинула імла.
Іде Ликера до могили,
А їй назустріч дід похилий:
— Іди собі... чого прийшла?
Вона іде і прийде знову
В одвічнім смутку і журбі.
І чутиме ту саму мову:
— Чого прийшла? Іди собі.

Журнал „Дніпро"

Джерело надхнення

Повертаємо обличчя до нього в днях березня. Шукаємо підкріплення сил в дорозі нашої громадської праці. В днях дрібних турбот, метушні, так часто опускаються безсилі руки... Відкриваємо „Кобзаря" і знов пємо з криниці ту животворну силу, могутнє слово, що веде нас на тверді дороги, що гріє серце серед найбільшої стужі...

„Борітеся — поборете,
Вам Бог помагає".

Як жива виринає постать поета — така близька, така сповнена великої любови і великої самопожертви. Проходять перед очима образи з тернистого шляху життя Шевченка. За що змагався він? Чого шукав у життю? За що поніс у неволю свою молодість, свій талант? Це не міт, не уява, не повість. Це живе серце поета, що прокладав дорогу до волі свому народові. З присипаної попелом ворогами слави України, з під її руїн, він добув іскру живого вогню, як той Прометей і дав його нам, щоб він ніколи не погас.

І дарма, що той самий ворог сьогодні, якого засудив Шевченко, славословить його, співає йому пеани. А де ж воля того народу, що за неї поніс поет таку велику жертву? Де слава власної держави? Яке її місце серед народів вільного світу? Де добробут багатої „медом і молоком текучої землі?" Чому мільйони вірних синів і доньок України покинули рідні пороги і пішли у широкий світ? Бо пішли від такої самої, а то й страшнішої панщини, яку бачив Шевченко. Пішли, бо не скорились ворогові, бо глибоко запали в їх серце заповіти Шевченка. Не собі слави шукав поет і лукава та слава ворожа. Волі святої бажав він своїй широкій Україні, але волі й досі там немає. Україна ще далі йде тернистими дорогами і на тій дорозі падають ще великі жертви її синів та доньок.

Повертаємо наші очі до себе, до свого оточення. Ми ті, яких доля взяла за руку і повела у широкий світ. Вона вибрала нас для великої справи, для боротьби за ті самі ідеали, що за них змагався Шевченко. Не тисячі, а сотки тисяч нас розсіяних по широкому світі, на волі. Ділять нас широкі простори і кордони. Сотки

перешкод стають на дорозі нашого шляху: одні з нас розгублюються по далеких дорогах, інших огортає утома чи зневіра, але ніщо не спинює вибранців долі і послідовників Шевченка. У вирі світових подій шукаємо в широкому світі дороги до своєї правди. Це наше завдання.

Та ось незабаром на хвилях пісні пролунає Шевченків „Заповіт" на його академіях. Як весна, що будить природу до оновленого життя, огріє ще більшим теплом нас всіх одним великим і святим бажанням — твердими кроками прямувати невтомно до великої мети.

Т. Шевченко

ОСИКА

Молюся, знову уповаю,
І знову сльози виливаю,
І думу тяжкую мою
Німим стінам передаю.
Озовітеся ж, заплачте,
Нимії, зо мною...
Над неправдою людською,
Долею лихою...
Озовітесь! А за вами,
Може озоветься
Безталання невсипуще
І нам усміхнеться,
Поєднає з недолею,
Спасибі нам скаже,
І помолиться й заплаче
Й тихо спати ляже.
Така моя рада, незнаємий брате!
Смирись перед Богом, людей не займай,
Шукай собі брата в палатах і в хаті
І дбай домовину, а слави не дбай!
Бо вона не спинить віку молодого...
Не верне з-за літа нашої весни...
Отак то, мій друже! Молись, брате!
І мене в молитвах своїх пом'яни.

Валентина Ткаченко

Теплий граніт

Памятник Шевченку. Принесла я квіти
До рясних букетів, що вже хтось поклав.
Доторкнулись руки твердості граніту.
О, який він теплий. Де ж теплінь узяв?
Камінь сіруватий нагрівали зрання:
У Дніпрі відбиті золоті сонця,
І вітрів підбитих золоті гойдання,
І любов народу до свого співця.
Та любов поклала стільки ніжноцвіту.
Ним отут так пахне день береговий.
Дихають теплінню прожилки граніту
І стоїть Шевченко, справді, мов живий.

Ганна Черінь

Вікно

Знов відкриваю серце, як вікно,
Щоб соняшного випити проміння.
А там не сонце — сіре волокно
І хмар зловіщо-темне павутиння.

А думалось — надворі ластівки
Співатимуть дзвінкими голосами
І хтось легеньким помахом руки
Блакитну квітку кине в серце саме.

А мріялось про ниву золоту,
Про соковиті трави при долині,
Про те, що я свої пісні вплету
В безмежжя піль, в небес простори сині...

Вогнем метнула блискавка наказ,
Здригнулось небо громовим ударом.
Шаліє злива навісних образ —
І станеш сам, як непривітна хмара.

Розкриєш серце — буря раз-у-раз
Стрічає знов пісень моїх привіти!
То ж вікна серця, в непогоди час,
Найкраще буде щільно зачинити.

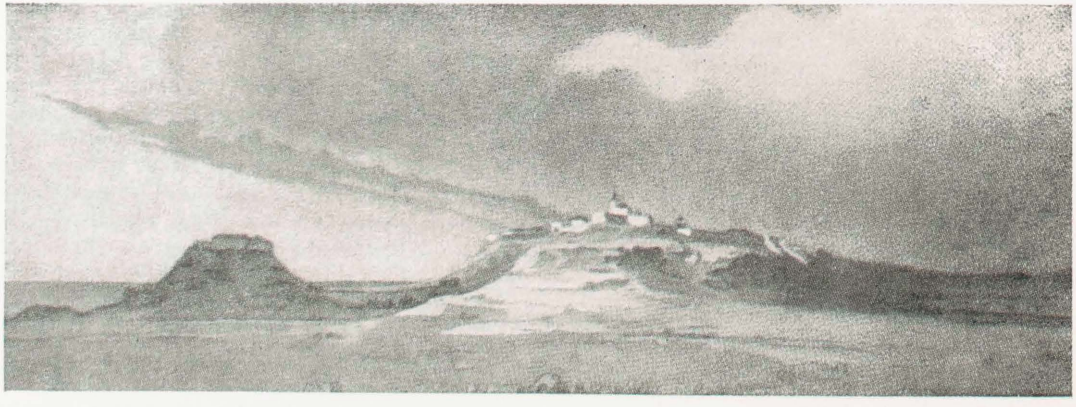

Новопетровська фортеця, де Шевченко провів найтяжчі роки свого заслання **Акварела — Т. Шевченко.**

НА КРИЛАХ ПІСНІ

М. Мінстрел

Одної гарної літньої днини у 1936 році славний канадієць Едвард Джансон, тодішній генеральний управитель нью-йоркського Метрополітену, випробовував голос чарівної співачки — сопрано Айрін Джесснер; Джансон був очарований її голосом і негайно підписав з нею контракт про її участь в ньюйоркській опері. Виступивши там, молода співачка такою ж мірою підбила серця критиків, як і слухачів. Вона виступала з найславнішими тогочасними співаками, як Беньяміно Джілі, Лоріц Мелхіор і Лоренс Тібет, виконуючи 19 головних роль у різних операх, як „Тоска" Пуччіні, Десдемона в „Отелло", Елізабет у „Тангойзер" та Алісія у „Фальстаф".

Коли Джансон після 15 років успішної праці при кермі оперою Метрополітен подався у відставку, він перед своїм від'їздом на постійне життя в Канаді мав довгу розмову з Айрін Джесснер і пояснив їй, наскільки цінним і вдячним вкладом було б використати її великий талант для навчання молодих талановитих співаків. Спершу пані Джесснер відповіла, що в неї немає вільного часу на таку працю, але після обміркування цієї розумної поради вона вирішила послухати її і ніколи не жалкувала того кроку. Не зважаючи на багато приманливих пропозицій у Нью Йорку, вона поселилася десять років тому в Торонто і з того часу постійно вчить співу — спершу в Королівській Музичній Консерваторії, а тепер у департаменті музики Торонтонського Університету.

Одною з канадійських студенток пані Джесснер була дочка грецьких іміґрантів Тереса Стратас, яка сьогодні має вже світову славу. У 1957 році Тереса Стратас — тепер визначна молода оперна співачка ньюйоркського Метрополітену — ще співала в хорі Канадійської Оперної Компанії; коли ж вона повернулася цього року до Торонто, щоб виступити в головній ролі „Мадам Батерфляй", всі місця на всі її п'ять виступів були викуплені, поки ще розпочалася прем'єра тієї опери. У Ковент Ґарден Тереса Стратас тріюмфально дебютувала в ролі Мімі у „Богемі". Любителі оперного мистецтва в мілянській „Ля Скаля" теж привітали її з захопленням. Під час свого останнього перебування в Торонто панна Стратас спеціяльно підкреслила свою вдячність для своєї колишньої учительки — Айрін Джесснер, при чому сказала: „Вона допомогла мені змінити думку

Тереса Стратас

про одну справу, а саме, що співання зовсім не є легше від будь-якої іншої праці.

Коли недавно Канадійська Оперна Компанія ставила „Гензель і Ґретель", тоді три головні ролі в цій постановці виконували студенти пані Джесснер. Мона Келлі співала ролю Гензеля, Гензер Томсон — ролю „Росяної русалки", а Корнеліс Оптгоф (голляндського роду) здобув дуже прихильні рецензії за виконання ролі Батька. В сучасну пору пані Джесснер покладає великі надії на декількох своїх талановитих студентів співу. Серед них є Ева Сілярд, яка прибула до Канади з Будапешту 1956 року, тенор Джюзеппе Мачіні з Барі (Італія), Клодет Леблянк з Галіфаксу і Норма Левицька — талановита співачка українського роду. Айрін Джесснер, що була відома на весь світ своїм драматичним сопраном, і досі зберігає вдячну пам'ять про мудру Джансонову пораду. Своєю педагогічною роботою серед талановитої канадійської молоді вона вміла на благородний лад висловити своє почуття вдячности супроти Канади — її прибраної батьківщини.

„Канадійська Сцена"

ЯК ПОВСТАЛО ПИСАНЕ АБО ДРУКОВАНЕ СЛОВО

Від самих початків свого існування, від найпримітивніших стадій свого збірного життя, людство старалося залишити по собі знаки, якими можна було б відзначити його змагання над розвитком культури матеріяльної чи духової, чи обидвох видів тих культур разом.

Американські індіяни залишали своїм братам або своїм нащадкам знаки вирізані на деревах чи вириті на камені, даючи їм знати чи то про близкість ворога, чи околичне джерело води, чи інші речі звязані з життєвими конечностями.

Ті люди, що жили на старій півкулі нашої землі — в Европі, Азії й Африці, починали розвиток свого письма також від подібних примітивних знаків, які з часом століть розвивалися й розвинулися до досконалости точно і ясно зрозумілого письма, якого опісля вживали для різних галузів свого многогранного культурного життя.

Мабуть найконечнішої потреби письма вимагала торговля, не так місцева, як торговля міждержавна. Після бизнесу приходила потреба списувати судейські та інші закони державні, чи хоч би племінні звичаєві права. Дальшою стадією стала потреба упорядкування правил церковно-релігійних і релігійних філософій, які ввійшли в культурне життя народу і стали його конечністю.

В розвитку людської культури письмо стало необхідним середником всього, що вязало людей з людьми і держави з державами. Воно пішло далі, бо створило плеяду людських мислителів, яких у старовину дала найбільше Греція, а далі Рим, по якім прийшли другі більші й менші країни Европи, а без яких то мислителів сьогоднішній світ був би незносно пустий і темний.

В сиву старовину, понад 1,500 років перед Христовою ерою, письмо розвинулося було найкраще і стало найбільш спопуляризоване в кількох африканських країнах, таких як Єгипет, Вавилон, Асирія, Сирія, Арабія.

По цих країнах прийшла на чергу старинна Греція, країна, яка лежить на південь від Болгарії і вбігає в Середземне море між морями Йонським із заходу і Егейським зі сходу. Разом з письмом, яке вона очевидно принесла до себе з Африки, Греція розвинула в себе величезну загальну культуру і поширила її серед народів романських (Римська Імперія) і народів словянських, в першу чергу в Болгарії а далі і в старій Русі-Україні.

Як старинні фенікійці та пізніше й греки стали були великим торговельно-промисловим народом. Для швидшої і легшої стичности з якнайбільшим числом покупців, греки осідали на побережжях Середземного, Адрійського і навіть Чорного моря, і так крім приморських країн Африки й Малої Азії, вони скоро опанували торговлю західної й південної Европи.

Годиться на цім місці пригадати, що власне ці грецькі осади, що повстали між іншими також на північнім побережжі Чорного моря, то є на півдні України, зблизили ці два народи — грецький і український — не лиш під оглядом торговельним, але також — і це багато важніше — під оглядом многогранної культури. Всім нам відомо, що з тією культурою, прийшло до нас також Християнство і залишилися серед нас по сьогоднішний день як найвище добро.

Щоб не відбігти задалеко від нашої теми — **від культури писаного і друкованого слова,** ми тут таки вернемося до нього. Наше письмо почалося з так званої кирилиці і глаголиці, а далі з гражданки. Серед нас є нахил вірити, що кирилицю принесли в наш край і розвинули її македонські святі брати Кирил і Методій, які походили із Солуня. Одначе історія пише про це письмо трохи інакше, а власне, що святі Кирил і Методій, прийшовши в стару Русь, голосити Христову віру, зійшлися з українським уроженцем і той познайомив їх з отим старожитнім письмом, а святі брати тільки уліпшили його і спопуляризували для потреб своєї святої місії.

Все ж таки цим двом святим братам належиться зложити велике признання, що вони — прийшовши в нашу землю — так велично й обдарували не тільки Христовою релігією але й поширили писане слово серед нас.

Не даром отже наші перші просвітителі — між ними й Шевченко — вважали собі за велику честь бути членами Кирило-Методіївського Братства.

Так ось уже після першого нашого князя Володимира Великого, його син Ярослав Мудрий зібрав гурт учених людей і сказав їм списати в книгу українські звичаєві закони п. з. Руська Правда.

Після Ярослава Мудрого сів на престіл князь Із'яслав і власне це за його володіння став перший українець Митрополитом Києва і всієї Русі-України — Владика Іларіон. То цей

Владика написав і виголосив величний твір, „Похвала", в якому звеличав князів Володимира і його сина Ярослава. Оцей то князь Із'яслав (1054-1077) постарався, щоб заснувати в Києві Печерський Манастир, який скоро став найбільшим вогнищем української культури. Найбільшою особливістю тієї інституції став ігумен Теодосій Печерський (1062-1074), що списав манастирські правила по взору Царгородського Манастиря. В тім Печерськім Манастирі між іншими книгами появилася наша найдавніша праця: „Несторів Літопис" або: „Начальний Літопис", то є історія нашої країни, з якої многі наші автори пізніших віків черпали силу й охоту розбудовувати свої наукові й мистецькі твори.

І так Печерський Манастир за час від свого повстання 1962 року по рік 1240 дав Україні багаті й високоцінні твори так літератури духовної як і наково-мистецької.

Хоч між роками 988-им і 1240-им столиця України зазнала була великого знищення, якого допустилися росіяни під проводом суздальського князя Андрія Боролюбського, так що в місті залишилося було лиш невелике число оцілілих будинків, — то властиве нещастя насунуло на Україну 1240 року. Це був перший напад диких татарських орд.

Беручи до уваги лиш саме краще письменство, можемо з гордістю піднести один великий мистецький твір „Слово о полку Ігоревім", яке появилося під кінець 12-го століття — твору невідомого автора — що й по сьогоднішній день не затратило своєї сили, та можемо уявити собі до якого стану була б дійшла українська культура у всіх її видах.

Але — сталося! Руйнований край почав котитися до всебільшої й більшої руїни. По Татарщині прийшла Ляччина а з нею панщина, а там і Московщина, а з нею кріпаччина. Зза Ляччини залишився в Україні лиш хлоп і поп. Але як прийшла в наш край Московщина, то залишився там лиш хлоп, бо вже попа — останню письменну людину — Московщина забрала собі на службу.

Написав раз англійський поет вірш під заголовком „Сапальник", в якому кинув культурному світові такий докір за того „Сапальника", що кров стинається в жилах. Однак мені здається, що про українського сапальника той поет не знав нічого, а то був би написав свою річ мечами.

До ось такого стану докотилася людська культура нашого старого краю.

Одначе й там, серед кромішної темряви, вставали поодинокі люди, і — неначе старозавітні пророки, голосили слово правди, що лилося, як золото в серцях тих немногих людей, які мали нагоду те слово чути. Я згадаю тут нову плеяду письменників, які зачали появлятися з кінцем 18 століття, такі як Іван Котляревський (1769 - 1838). Петро Артемовський-Гулак (1790-1866), далі Корсун, Боровиковський, Щоголів, Метлинський, Квітка-Основяненко, Срезневський, Гребінка, Шашкевич, Могильницький, Костомарів, Опанас Маркович, його дружина Марія і багато інших — не згадуючи вже таких велетнів слова як Куліш і головно Тарас Шевченко, який відразу став і по сьогодні стоїть на вершинах українського письменства як найвеличніший творець. За цими особистостями стало розвиватися наше письменство вже на міру загально-европейську і тут прийшли два великі мислителі в особах Івана Франка і Лесі Українки, а з ними найбільший наш історик Михайло Грушевський.

Сьогодні маємо велике число людей, які велично причинилися до розбудови української письменницької культури не лиш на українській землі, але й у всесвітньому розсіянні.

З приємністю, а навіть з певною гордістю приходиться нам згадати таких наших письменників у Канаді, як Митрополит Іларіон, Ілля Киріяк, Олександер Луговий, а крім цих названих — кілька цілком хороших поетів, сатириків і новелістів.

Однак мусимо тут ствердити, що після княжої української держави, як край наш опинився поневолений в сусідських заборах, як разом з державністю впало все, що входило в національну культуру — праця для тих осіб, що взялися відроджувати приспане народнє українське життя, була не лиш сильно утруднена, але й дуже загрозлива.

Пригадаймо собі Шевченка і його десятирічну неволю; пригадаймо цілу плеяду інших таких відродженців як він; пригадаймо собі долю Маркіяна Шашкевича — того галичанина, що вийшов подати воскресні гасла своїм ближчим братам галичанам, і ті його болісні терпіння та призирства, які прийшлося йому переносити не лиш від чужинних займанців західньої України, але і це найболючіше — від своїх вірних братів, які загубили своє національне почуття і пішли з ворогами Рідної Землі: пригадаймо собі автора співомовків, Степана Руданського, якому його тато загрозив, що виречеться його, якщо він не покине своє українство;

Ганна Черінь

Як було написано

Святе письмо науку нелукаву
Дає нам для моральности підстав:
Якщо тебе в щоку ударить праву,
То під удар ще й ліву ти підстав.

Від помсти втриматись і стерпіти образу,
Щоці сказавши просто „не боли",
Часом корисно. Тільки не щоразу,
Залежно де,
для кого
і коли.
Не відвертайсь, на зв'язуй серця в клунок,
Підстав щоку, як вчить письмо святе,
І часом ти дістанеш поцілунок
Від ворога коханого за те.

пригадаймо собі великі сотні а то й тисячі наших народніх діячів і їхні страшні терпіння, кари і муки, а переконаємось, що то були не працівники на культурній ниві, але вояки, що стояли в перших рядах боєвого фронту, рішені на всі можливості їхньої долі й понесли на собі всі терпіння.

В виду цього всього — чи можемо ми рівнодушно перейти до денного порядку, злегковаживши заходи й діла тих наших лицарських борців?

До Вас, українських матерів, що несете в своїх серцях скрижалі згаданих і незгаданих тут борців і світочів рідної культури — я хочу сказати слово: Всі ви хочете, щоб ваші доми залишилися такими, як хотіли ті, котрих ми згадуємо сьогодні. Пам'ятайте однак, що в Ваших сьогоднішніх обставинах саме хотіння невистарчальне — треба, щоб була тверда постанова і ви мусите її створити. Бо інакше понесете на мовнім відтінку виховання своїх дітей докір сумління, а може й великий гріх перед Богом.

Ви маєте перед собою ще другу проблему, то є видавання вашого журнала. Це також не меншевартісна річ. Бо ваш журнал в'яже вас в один гурт, без якого то гурту наша українська спільнота втратила б дуже багато. А як би це сталося, над нами повис би сум, а перед Богом гріх.

Ви мусите спільними силами взятися за те, щоб ваш журнал виходив регулярно і стояв на висоті своїх завдань. Він мусить залишитися речником ваших стремлінь, так, як це мається у всіх культурних народів. Інакше ваша праця не буде скоординована, а ограничиться до місцевої дрібничкової.

Цю річ ви мусите вирішити так, щоб ваш журнал не лиш продовжав видаватися, але, щоб ріс в популярності і якості. **Віктор Купченко**

Галина Орлівна

ОЧІ

Серед світової суєти, серед вічного прагнення і недосяжних мрій, серед крику, стогонів і сміху — зустрілись дві пари очей — дві пари зоряних очей. Спинилися... вдивились одне в одного... Пізнали... Радісно блиснули... Послали промені назустріч променям... Світлом злились... І не було нікого більш у цілім світі крім двох пар очей, очей, що так довго себе шукали і знайшли. І не було щасливіших від цих двох пар очей...

Хтось заздрісний не міг довго винести свята щастя. Хтось могутній спустив завісу на одні очі — важкі вії замкнулись на одних очах... Мовчки скрикнули другі... Щось засміялось навколо...

Самотні очі довго дивились туди, де згас останній промінь і не могли ніяк зрозуміти, що сталось з джерелом його. Шукала потім відблеску променя в інших очах і не змогла знайти і так, в самотности, мовчазно заніміла...

Валерія Гуртовенко

Перші

Перші квіти вбиває мороз,
Перші вірші не знають удачі,
Перші кроки, як відгуки гроз, —
Упадеш,
І душа твоя плаче...

Перші йдуть по людських шляхах,
Вірні поклику владної мрії,
Перші гинуть,
І їхній прах
Потім прапором поломеніє...

Є в тім правда і вічно буде,
Що якби не їх перші кроки,
То не знали б дороги люди
У великі світи широкі...

Я схиляюся перед вами
Що зуміли прожить не вмерти,
І над вашими іменами
Я співаю славу, перші!

Т. Шевченко

А все таки її люблю,
Мою Україну широку,
Хоч я по їй і одинокий...
Аж до погибелі дійшов,

CANADA

Більше як ПІВ МІЛЬЙОНА
осіб стали
КАНАДСЬКИМИ ГОРОМАДЯНАМИ

з того часу, як Закон про Канадське Громадянство став офіціяльним в 1947 році.

Лише в 1962 році більше як 72,000 новоприбулих склали присягу на вірність та стали повновартісними членами канадського суспільства.

Це є щире запрошення до всіх новоприбулих, які були законно прийняті до цієї країни як іміґранти чотири роки і девять місяців тому, робити подання о канадське громадянство ТЕПЕР.

Користуйтесь всіма правами та привілеями повновартісних членів канадської нації

— правом голосування
— правом на канадський пашпорт
— правом на урядову працю
— правом повного голосу в керуванні справами вашої громади.

Формулярі для виповнення заяв на громадянство ви можете дістати від урядовця громадянського, окружного або повітового суду, або від реєстратора канадського громадянства в Оттаві.

Р. А. Белл
Міністер Громадянства
й Іміґрації

Дмитро Міщенко

СІВЕРЯНИ

РОМАН

(Продовження)

Аж раптом чує — хруснув десь супняк. Сокіл насторожив уші, водить наляканими очима. Княжна теж подалася назад, та не встигла й кроку ступити, як збоку приголомшило її несподіване і тому занадто різке вовче завивання. Воно долетіло здалеку, принаймні не з найближчих до неї кущів, але в дівчини підломилися ноги від того тужного і дикого серед мертвої тиші голосу. Обернулася, кинула очима в один, в другий бік і... завмерла: із заростей світили на неї рухливі зелені вогники.

Сокіл форкнув, затремтів увесь, і тільки-но відчув на собі господиню, з місця пустився навскач. Дужий і вигуляний, а дого ж, наляканий звіром, мов вітер, нісся між деревами, землі, здавалось, не торкався копитами.

Княжна покинула повід, припала коневі до шиї, всіма силами тримається за гриву. Чує, що погоня не відстає, що вовки дихають десь поруч, гарячим і злобним диханням зголоднілої тварі, але оглянутись не насмілюється. Тиснеться коневі до шиї, підохочує запопадливою думкою — і не насмілиться. Щось незбагненне, якийсь підлий страх закрався їй у серце. І тіло заціпеніло.

Проте всьому буває кінець, навіть страху. Серед безлічі зімкнених в один ланцюг думок з'являється іноді якась спасенна іскра і спопеляє все, на чому гніздився той страх, що сковувало тіло. Такою спасенною іскрою була цього разу згадка: дівчина пригадала в одну щасливу мить, що з нею лук і стріли! Пригадала — і пожвавішала, мерщій почала намацувати приторочену до сідла зброю. А коли взяла її в руки, одразу ж певніше відчула себе на коні і наважилась оглянутися.

В тім, правда, не було вже особливої потреби: вовки бігли поруч із Соколом і лише ждали, здавалось, зручнішої нагоди, щоб сягнути в повітря й одним махом перетнути йому горло.

Княжна наклала стрілу, пустила її, не цілячись, у найближчого. Сіроманець кавукнув згарячу і зник серед заростей.

Удача окрилила дівчину. Швидко, сміливо навіть вихопила з тули стрілу і миттю пустила її в насідаючого з іншого боку звіра. Потім ще одну, ще і ще, аж поки не впевнилась, що загроза хоча б ненадовго зникла, що небезпека минула.

Але певність та недовго тішила дівчину. Уже за вигином стезі відчула позад себе знайоме злобне дихання. А оглянувшись, ахнула: ліс у тій стороні світився злими зеленавими вогниками. Ціла зграя вовків гналася за нею!

А путі второваної нема та й нема. За час такий у Сновеську, здається, можна б уже бути, не те що на Солоному чи навіть на Залозному шляху. Ой, певне, не туди скачеш ти, Соколе, даремно, мабуть, стараєшся, друже. Не виведе стезя ця на биту копитами путь, не врятує від голодного звіра.

Однак надія бере-таки верх над зневірою, бажання жити пробуджує певність, що звідкись та прийде порятунок, що станеться чудо. І коли перед очима справді з'явилося чудо, княжна аж затремтіла на радощах. Таки не все ще втрачено, це таки і є Солоний шлях. Адже дерева порідшали. Зовсім порідшали!

Дівчина сміливіш обертається до переслідуючих її звірів, ще дужче приострожує Сокола.

Проте і для вовків настала полегкість: тут, на поляні, не було дерев, тут ніщо не заважало їм бігти на повну силу.

І сіроманці бігли. Уже за першим перелісконом, що ліг було коневі на путі, княжна знову відчула поруч звірів і змушена була взятися за лук. Одесную, ошуюю метала стріли, промаху, здається, не давала, а вовки насідали. І що далі, то завзятіше, що мить, то відчайдушніше. Чорні не треба вже було шукати собі жертву — вовки самі лізли під руки.

Он той, що попереду, наприклад. Так і креше іскрами, намагається сягнути в вись, вп'ястися вищиреними зубами коневі в горло.

Княжну теж розбирає злість. Спішно посилає до тули руку і німіє з страху: стріли вийшли, стріл більше нема!

Сіроманець користується хвилинкою розгубленістю дівчини, блискавкою злітає вгору. Але дівчина встигає сунути йому в пащу лук і теж користується розгубленістю звіра.

Тепер надія лиш на Сокола, тепер тільки він може врятувати їй життя!

Чорна ще сильніше тисне під боки острогами, ще довірливіш припадає коневі до шиї. Так ніби прикритися хоче тією буйною, розмаяною вітром гривою, ніби в ній надія на рятунок. А Сокіл не скаче — летить відкритою вже поляною, аж стелиться над травою. Він і без спонукань розуміє небезпеку, йому теж хочеться втекти від вовчої зграї. Й не менше за княжну.

Довкола — тиша. Ліс мовби причаївся, стежачи за тією погонею, причаївся і жде, чим все це кінчиться. І коли над чистим, принишкливим у захваті простором розлягається голосне й тривожне-благаюче іржання, кляжна тамує подих і щулиться, чекаючи нападу.

„Значить, усе, — б'ється в ній думка, — раз ірже кінь, значить, чує смертну годину, значить, усе!"

А Сокіл знову ірже. Як здалося княжні, і голосніш, і бадьоріше навіть. І ця незрозуміла бадьорість одразу ж запала дівчині в серце, насторожила розум. Княжна відчула в ній сподівану зміну, проте не насмілилася все-таки підвести голову, подивитись, що ж робиться круг неї.

І раптом... Що це? Попереду іржуть чиїсь коні? На поклик Сокола обзиваються коні?

Чорна вагається, їй не віриться, що це так. „Певне, почулось", — шепче пересохлими від спраги устами й хоче все-таки підвести голову, глянути попереду себе. Та в цю мить хтось стає Соколу на дорозі і, вхопивши за повід, круто осаджує його на задні ноги.

Княжна не ждала цього, княжна і думкою, і тілом націлена була вперед і тому не втрималася, вилетіла з сідла.

Не пам'ятає, як і хто приніс її до багаття, скільки лежала вона там, побита, знепритомніла. Прийшла до пам'яті аж тоді, як хтось розтулив їй зціплені зуби і влив у рот міцного напою.

— Яка краса! — чула вона чийсь захоплений голос. — Яка чарівна врода!

Проте розплющити очей усе ще не могла. Щось тримало її в напівсні, сковувало повіки. І лише згодом, коли холодний напій освіжив-таки їй груди, прояснив мозок, вдихнула цілющого лісового повітря і розплющила очі.

Біля неї сиділи вої. Усі в шоломах, при броні. І молоді ще, особливо русявий, що тримав її у себе на руках.

Чорна оглянула їх швидким і наляканим поглядом, хотіла було схопитися, але русявий притримав її:

— Лежи, лежи, красуне! — сказав він лагідно, ба навіть благаюче.

Чужа і недовірлива, знову оглянула воїв і знову не второпала, де вона, що з нею.

— Хто ви? — спитала нарешті.

— Кияни, — посміхається русявий. — Я князь, а це мої дружинники.

„Князь?! Князь Олег?!"

Чорна широко розкриває очі і довго дивиться на молоде, приваблююче мужністю і вродою обличчя.

— А ти хто? Звідки взялася тут серед глупої ночі? Заблудилася, чи вовки загнали в хащі лісові?

— Вовки, — відповідає дівчина й одразу ж замислюється над тим словом, дивлячись уже кудись у ніч, розмовляючи більше з собою, ніж із князем. — Бог Полісун наслав на нашу землю вовків. І серед літа. Значить... значить, бути січі великій. І, певне, через мене.

XVII

Мужі державні схрещують мечі

Переправившись через Десну, Олег вислав до надвірньої брами двох нарочитих мужів, повелівши їм домогтися особистого побачення з князем Чернігова. Щоб прискорити зустріч, а головне — схилити на свій бік недоброзичливого до киян князя, вирішено було спокусити сторожу та й самого володаря землі Сіверянської вістями про княжну Чорну. Посланці не об'явили, правда, воротарям, що вона серед дружинників їхнього князя — воротарям досить було одного натяку про княжну. Подробиці ж приберігалися для Чорного. Йому, і тільки йому мали розповісти нарочиті мужі, що князь Олег чудом врятував його доню від явної смерті і жде тепер по сей бік ріки ласкавого дозволу на в'їзд до стольного града Чернігова.

Спокуса виявилась неабиякою. Чорний не лише дозволив князеві Києва завітати до його вогнища — сам виїхав назустріч і негайно ж. Зустріч, правда, відбулася без достойних київського князя почестей: стурбований долею поміченої серед дружинників доньки, Чорний кинувся мерщій до неї, слабої й чекаючої на нього в похідному ложі — на укріпленому між двох сідел княжому наметі. Витязів вітали і супроводжували до княжого двору стольники, окольничий і всі найбільш знатні в дитинці вогнищани.

Олега не ображала неуважність чернігівського князя до його особи. Він розумів Чорного: адже княжна — його донька; скільки ви-

страждав, певне, шукаючи, та й знайшів не зовсім здорову. Тому й пізніше, в відведенім для нього теремі, не спішив нагадувати про себе: ждав, поки князь налюбується донею, поки сам не згадає про її рятівника.

Покликали його десь аж під обід, незадовго до влаштованого на радощах пиру. Чорний стояв посеред зали, чекав, видно, високого гостя із Києва, бо не встиг Олег переступити через поріг, як він рушив йому назустріч, щиро і вдячно простяг обидві руки.

— Спаси біг тебе, княже! — дякував Чорний. — Ти не тільки доню — мене від смерті врятував. Пошуки — і ті із світу мало не звели, а загинула б, то й поготів не зніс би втрати.

— Але тепер уже тривога позаду, — заспокоює Олег. — Тож досить, певне, й хвилюватись, князю. Та й не варто було хвилюватись, — звів він на жарт. — Донька у тебе не з тих, що дають себе образити, а тим більше з'їсти.

— Е, ні, не кажи, — перечить Чорний, не зрізумівши його жарту. — Донька повідала мені, що коли б не ти, не бачити б уже їй ні батька, ні Чернігова.

Олег скористався нагодою заговорити про інше.

— А як здоров'я княжни? Вона повеселішала, їй краще?

— Так, вона повеселішала, їй краще. Під батьківською крівлею завжди краще, тим більше для Чорни. Тут вона черпає собі сили, мов од цілющих ліків ожива.

— От і добре, — щиро радіє Олег. — А то вона усю дорогу вагалася, вертатися чи не вертатися їй додому, боялася, що хозарам потрапить до рук.

Чорний нахмурився. Згадка про хозарів, мов тінь од хмари, впала йому на серце.

— Налякали дівчину, — сказав для годиться, аби зам'яти якось і свою у тім вину.

— Що налякали, то налякали, — погодився Олег. — Ледве переконав її, що хозарів немає уже в Чернігові.

Уникаючи неприємної розмови, а може, й не в жарт зацікавившись обізнаністю київського князя, Чорний поспішив ухопитися за необачно кинуті Олегом слова.

— А князь звідки знав, що немає? Адже вони нещодавно були тут?

— Бачив, як вертали звідси, — спокійно відповів Олег, удаючи, що не помічає княжої цікавості.

„Хм, — недовірливо хмикнув Чорний. — Бачив. Слідкував, значить".

Та Олег не помічав і недовіри.

— Шкода, що я не знав, скільки лиха везе з собою той загін, — сказав по паузі. — Можна було б затримати його.

— Загін? — злякався Чорний.

— І загін, і лихо.

Якусь долю часу тривала мовчанка.

— А чи не думає князь, — озвався нарешті. Чорний, — що тим він ще більше накликав би лиха? Адже каган міг би подумати, що я знищив його загін?

— Хто тільки не може знищити його в степах, — спокійно відповів Олег. — Печеніги, мов ті шуліки, нишпорять за Доном. Князь, ,думаю, те зна?

— Знаю, — хмуриться Чорний. — Проте не думаю, що це відвернуло б напасть.

— То правда, — погоджується київський князь. — Відвернути не відвернуло б. Але затримати, кажу, могло б. А се уже щось значить. За сей час можна було б і підготуватися.

У Чорного й очі полізли на лоба. Ушам своїм не йняв віри. Що це, випадковість, чи цей молодець у княжому одязі справді довідався уже про його наміри множити дружину?

Та Олег не звертав уваги на його подив. Він ніби не помічав його.

— Бо готуватись так чи інакше треба, — спокійно говорив Чорному. — Навіть коли б з хозарами усе було гаразд.

— Князь перебільшує загрозу печенігів, — не втримався Чорний, спокушений якимсь підсвідомим бажанням заперечувати Олегові. Та й забуває, що супроти них стоїть хозарська рать, що каган теж не хоче, щоб печеніги топтали його землі.

— Але се не заважає степовикам палити слов'янські городища, — так само спокійно відповів Олег. — І не тільки по Дону — на Дінці знялись уже пожежі.

Така обізнаність, а надто турбота про сіверянські поселення в Подонні і зовсім уже дратували Чорного.

— А на Дніпрі осіли вже хіба кияни? — не втримався він від спокуси дошкулити чимсь надто запопадливому князеві.

Олег відчув цю кольку і теж не зміг уже дотримати спокійного тону.

— Слов'яни, княже, — відповів з досадою в голосі і явною образою в серці.

Чорний помітив це і зніяковів. Адже сусід, як не є, князь, і до того ж, рятівник його доньки. Адже він забов'язаний йому!

— Хай князь простить, — сказав упалим

і вибачливим голосом. — Я згарячу забув, що він є нині гість. Нам, видно, про інше треба вести річ, бо діла державні до суперечки, бачу, приведуть. А це не бажано, особливо зараз.

— Правда, князю, — вхопився за ці слова й Олег. — Коли-коли, а зараз не бажано. Але діла державні обминути все-таки не можна.

Чорний знову насторожився.

— А то ж чому?? Крім справ державних, є ще житейські. Чому б про них не вести зараз річ?

— А хоча б тому, — поважно відповів київський князь, — що я їхав сюди заради справ державних.

— Он як! — не стримав свого подиву Чорний. — Князеві стало відомо щось про наміри древлян? Чи, може, із сходу надійшли занадто вже небажані чутки?

Олег заперечливо похитав головою.

— Древляни Києву віднині не страшні. Та й з сходу чогось тривожнішого над те, що сказав отут про набіги печенігів, не знаю. Але й набігів, мені здається, досить. Хозари безсилі вже стримувати степовиків, а степовики не можуть задовольнитись одним тільки Подонням: легка нажива поведе їх і далі — на Сейм, на Десну і навіть на Дніпро, під стольний град наш Київ.

Чорний посміхнувся в вуса.

— Послухаєш тебе, княже, — і хочеться думати, що збираєшся миритись із хозарами, ба навіть ладен піти з ними на спілку ратну.

— Не з ними, — поспішив заперечити Олег.

— А з ким же?

— З князівством Сіверянським.

Чорний не чекав цього і тому розгубився, не знав, що сказати Олегові.

— Князь хоче посварити мене з хозарами? — знайшовся нарешті.

— А хіба князь Сіверянщини не посварився ще? — тут же, не задумуючись, запитав Олег.

— То ще не сварка, — буркнув Чорний, відчуваючи непевність свого становища. — А от коли стану на ратну спілку з князівством Київським, ворогом хозарів, каган не простить такого зухвальства. Його не переконає і те, що спілка ся — проти печенігів, Хозарії запеклих ворогів.

— Се правда, — погодився Олег. — Хозарів, як і печенігів, добрим словом не переконаєш. А мечем можна.

— І печенігів, і хозарів?

— Так, і печенігів, і хозарів.

Чорний недовірливо оглянув Олега з ніг до голови.

— Сміливість молодого князя достойна тільки похвали. Та наміри його надто вже сміливі і — вибачаюсь — не здійсненні. Ба навіть згубні. І для Києва, і для Чернігова згубні.

Олег потер з досади чоло.

— А князь може порадить щось інше?

Погляди їх схрестилися і довго не поступалися один одному.

— Піду і скажу хозарам, — не витримав, зрештою, Чорний, — ви берете із сіверян данину, ви повинні й захищати їх від нападників.

— Але ж не захищають! — мало не крикнув Олег. — Погодься, княже: не захищають! Більше того, не можуть, їм не під силу захищати сіверян. Путі в Ітиль, по суті, вже відрізані, а тим відрізано і Сіверянщину від Хозарії. Чому ж князь тримається її? Так дуже вже хочеться бути данинником?

В очах у Чорного знову спалахнули іскорки гніву. Хотів було крикнути: „А князь що, обіцяє не брати з нас данини?" — та схаменувся і прикусив язика. Олег скористався тим і поспішив висловитись до кінця.

— Та й сварка ся недобрим пахне. Каган розуміє, які матиме вигоди з шлюбу, і примусить видати за нього доньку. На що, на що, а на се вистачить у нього раті.

— В тім то й ба, що вистачить. — Чорний підвівся і, замислений, пройшовся по залі. — Якщо ми навіть і об'єднаємо свої сили, то й тоді вистачить.

— О ні! — заперечив Олег. — Запевняю, княже: спільними силами ми обстоїмо княжну. І княжну, і землі наші.

Олег так гаряче переконував Чорного, що той почав запідізрювати навіть: а чи не Чорна штовхає князя на єднання? Чи не вона Чорна штовхає князя на єднання? Чи не вона — причина лестощів оцих?

І йому захотілося раптом познущатися з молодого князя, відплатити йому за ті незручності, в які Олег поставив його під час розмови.

— Ні, княже, — сказав поважно і цілком серйозно. — Я спробую полагодити стосунки з каганатом. Мирно спробую налагодити.

— Завдяки шлюбу? — не втримався Олег, завдавши князеві останнього і найболючішого удару.

Чорний, мов ужалений, обернувся на ходу, суворий і гнівний, видивився на сміливця.

(Далі буде)

ENGLISH SECTION

POWER OF THE CREATIVE WORD

(On English translations of Shevchenko)

by OL'HA WOYCENKO

There is no better source of communication amongst peoples of different origins, races and creeds than through the medium of the arts and letters. And the most effective channel in this sphere is the creative word. Literature, be it in prose or poetical form, with its aesthetical appeal has the power not only to delight, but to inspire. On matters and problems which it was destined to convey, it informs and enlights all who care to dip into its depths. Thus through this medium, characteristics of individuals and peoples unravel; the past and the present unfolds; the trials, tribulations and achievements come to life; aspirations and ideals are elucidated.

In old Latin this is concisely expressed as follows: Non est in litteratura, quod in vita non fuerat (There isn't anything in literature which had not been in life itself).

To illustrate this apprehension, I would like to relate here one of my own personal experiences in this aspect. Several years ago, while holidaying in one of the towns on the Atlantic seaboard, in hunger for something to read, I, at the local Public Library, randomly picked up Younghill Kang's book "East goes West". It enraptured me. I became so impressed by the writer, that I not only wanted this book in my own library, but everything else which he had written. On my way home, I scoured the book shops of Greenwich Village in New York until I found what I was after. Consequently, Mr. Kang's "The Grass Roof", on his background and early life in his native Korea, left its indelible mark on me. It brought close to my heart his country and his people; acquainted me with its interesting past steeped in antiquity, its customs and traditions. To thousands of Mr. Kang's readers, Korea to-day is not just some remote country in the Orient, divided and ravished by recent wars. No, it is now much more — and this better understanding of its problems and its people could be, to a great extent, attributed to the literary works of one of her gifted native sons — Younghill Kang (now American citizen, University Professor and consultant on Oriental Art). We could cite many similar examples.

**
*

The problem of communication and understanding brings us closer to our own reality. Ukrainians, wherever they may be, are often astonished and angered by the fact, that so little is known about them outside their own ethnographical borders — Ukraine. They are taken for Russians, for Little and White Russians, or something else, but seldom for what they are. To many of our fellowmen, the fact that Ukrainians are a distinct people in the Slavic group, with their own rich past, their own language and traditions is something unbelievable. This „illiteracy" on the part of so many, as far as the Ukrainians are concerned, could, no doubt, be attributed to many factors. Yet, when we try to analyse the situation, the question arises, could not one of the important reasons for this confusion be in the lack of communication and understanding?

In view of the above, one of the main necessities of our cultural life to-day is the need for adequate translations of our literary works into world languages. As already stated, there isn't a more appropriate source for dissemination of ideas and values, especially of those universal in scope, expressed in Ukrainian literature, than rendering them in English, French, German and other languages. This is especially evident in reference to the Ukrainian national bard and prophet, Taras Shevchenko, whose 150th birth anniversary will be celebrated in 1964.

There have been several attempts in the past and in the present to translate and interpret Shevchenko's muse in English, however, there is still a lack of full translations of his complete literary output, viz., poetry, prose, drama, journal. In this respect, Andrew Gregorovich struck the right chord, when analyzing our endeavours with regard to acquainting our fellow citizens with the Ukrainian Kobzar said:

„We build a $150,000 statue of Taras Shevchenko and there is not a single decent scholarly biography of the man in English apart from Manning's short one. You do not honour a man or make him immortal with bronze and stone. He is immortal

when he lives in the hearts and minds of men. Yet where is a **Kobzar** in English worthy of the great man?" (SUSK Bulletin, No. 2. p. 5, Toronto, 1961).

**
*

In this article, we would like to give a brief survey of what has been done so far in the field of Shevchenko's translations in English.

The first known translator of Shevchenko was the founder of Slavic Studies at Oxford University, England, Professor W. K. Morfill. In the **Westminster Review** (London, England), 1880, he published an article on Shevchenko and their printed fragments of his own translation of the Poet's Testament (Zapovit). Recently, another of Morfill's translation came to light which was printed in Winnipeg. It is Shevchenko's lyric, „І день іде, і ніч іде..." (The day and night come in their turns).

Prof. Morfill was followed by Ethel L. Voynich, who in 1911 published her translations of Shevchenko's poems in her **Six Lyrics from the Ruthenian of Taras Shevchenko....** This publication includes a biographical sketch of the Poet by the translator. It is interesting to note that in the preface to this publication, Ethel Voynich refers to Shevchenko as the "poet who has done for the Dnieper country what Burns did for Scotland."

The first separate English publication of Shevchenko's poetry was published in Teulon — Winnipeg, 1922 by Dr. A. J. Hunter. This **Kobzar of Ukraine** was reprinted in its second edition by The Ukrainian Free Academy of Sciences, Incorp., (UVAN) and Hoverla, New York — Winnipeg, 1961.

An illustrated booklet entitled **Shevchenko and Women** by Dr. Luka Myshuha was printed in 1940 in Jersey City, N. J. Written in Ukrainian, it was translated into English for this publication by W. Semenyna. This work is interspersed with excerpts of various Shevchenko's poems in English.

In 1945, **Taras Shevchenko Poems** — a prose translation of selected poems by Professor Clarence A. Manning appeared, published by Ukrainian National Association, Jersey City, N. J. This publication includes a brief background and biography of Shevchenko as well as an analysis of some of his poems.

Bard of Ukraine — An Introduction to the Life and Works of Taras Shevchenko by John Weir was published by the National Jubilee Committee of the Association of United Ukrainian Canadians (pro-communist group), Toronto, Ont., in 1951. This publication contains a number of Shevchenko's poems translated by Weir. In 1961 it was enlarged and published under the title: **Taras Shevchenko — Selections** (by "The Ukrainian Canadian", Toronto.)

In commemorating the 100th anniversary of the death of the Poet, the Shevchenko Centenary Committee in Great Britain published in London, England, in 1961, Part 1. of Volume One, **Song out of Darkness,** selected poems translated by Vera Rich. This Volume includes a preface by Paul Selver, Introduction and Notes by Professor V. Swoboda and a "Critical Essay" on Shevchenko by the late Professor W. K. Matthews.

A volume entitled **Poems** — a sampling of Shevchenko's poetry in English translation (alongside those in French, German and Ukrainian originals) edited by Professor George Luckyj was published in Munich, Germany, in 1961 by Molode Zyttia.

Shevchenko's Thoughts and Lyrics was published bilingually (Ukrainian-English) by the Ukrainian National Association and Shevchenko Scientific Society, Jersey City — New York, 1961. This booklet contains a short biographical sketch of the Poet by Luka Luciw and poems in translation by different translators already mentioned in this article.

The centenary of the death of the Poet also gave stimulus to Winnipeg's Myra Lazechko Haas' poetical interpretations of Shevchenko's works under the title **The Cranberry and the Thorn** (in manuscript) as well as to the translations of Professor Watson Kirckonnell (also in manuscript).

If we take into consideration the fragmentary translations of Shevchenko by Paul Selver, Honore Ewach, Florence Randall Livesay, and a few others, the picture becomes well rounded but far from adequate, as far as Shevchenko's genius merits it.

Nevertheless, what has been accomplished, we are indebted to the idealism and initiative of these pioneer-translators, most of whom had to master the Ukrainian language, since it was foreign to them, before they were able to render the translations. Most of them received no honorarium for their labors, on the contrary, some of them went to the expense of financing the printing of the translations from their own modest resources (as was the case with Dr. Hunter).

Now here is a challenge for our younger scholars to carry on in this field, and not only with Shevchenko, but other Greats in Ukrainian letters. And our organized groups and individuals at large should encourage all efforts in this direction, and find ways and means of financing publications of same, so that fruits of such labors will not lay dormant in manuscript form (as is the present fate of Myra Haas' works). May we be instrumental in fostering communication with the world at large through the media of arts and letters.

МЕНІ ОДНАКОВО, ЧИ БУДУ

It does not touch me, not a whit,
If I live in Ukraine or no,
If men recall me, or forget,
Lost as I am, in foreign snow, —
Touches me not the slightest whit.
Captive, to manhood I have grown
In strangers' homes, and by my own
Unmourned, a weeping captive still,
I'll die; all that is mine, I will
Bear off, let not a trace remain
In our own glorious Ukraine,
Our own land — yet a stranger's rather.
And speaking with his son, no father
Will recall, nor bid him: Pray,
Pray, son! Of old, for our Ukraine,
They tortured all his life away.
It does not touch me, not a whit,
Whether that son will pray, or no...
But it does touch me deep if knaves,
Evil rogues lull our Ukraine
Asleep, and only in the flames
Let her, all plundered, wake again...
That touches me with deepest pain.

Taras Shevchenko
(Translated by Vera Rich)

МИНАЮТЬ ДНІ, МИНАЮТЬ НОЧІ

From day today, from night to night
My summer passes; autumn creeps
Nearer; before mine eyes the light
Fades out; my soul is blind and sleeps.
Everything sleeps; and I? I ponder:
Do I yet live, or do I wander,
A dead thing, through my term of years,
As void of laughter as of tears?

Come to me, my fate! Where art thou?
Oh, I have no fate
God, if Thou Lost scorn to love me,
Grant me but Thy hate!
Only let my heart not wither
Slowly, day by day,
Useless as a fallen tree-trunk
Rotting by the way.
Let me live, and live in spirit
Loving all mankind;
Or, if not then let my curses
Strike the sunlight blind.
Wretched is the fettered captive,
Dying, and a slave;
But more wretched be that, living,
Sleeps, as in a grave,
Till he falls asleep for ever,
Leaving not a sign
That there faded into darkness
Something once divine.

Come to me, my fate! Where art thou?
Oh, I have no fate.
God, if Thou dost scorn to love me,
Grant me but Thy hate!

Taras Shevchenko
(Translated by Ethel L. Voynich)

UKRAINIAN WOMEN RESIST CLOSING OF CHURCHES IN KIEV

BERLIN — Resistance to communist atheism in Urkaine has been described by a Russian journalist in an article on religious life in Ukraine. The article in question describes the closing of Andriyivsky Sobor (St. Andrew's Basilica) and the Pecherska Lavra in Kiev in 1961.

The author states that over 100 women refused to leave St. Andrews' Basilica when the Soviet authorities came to close in officially to public worship. The authorities, fearing public indignation, postponed their efforts till after night fall. At 2:00 a.m. about 300 militiamen arrived at the basilica and forcibly removed the women, and put them into waiting automobiles. Some of the women were placed under arrest and others were confined to an insane asylum. A baricade was erected around the basilica after the closing and sealing off of the church.

The same article relates that the Basilica of St. Volodymyr in Kiev has an average attendance of about 200 older people and women and about 50 youth. In Odessa in southern Ukraine, church attendance sometimes reaches 1500 to 2000 at the Basilica of Our Lady of the Assumption. In conclusion the article states that there are many millions of worshippers in the Soviet Union, and that many of them are willing to suffer martyrdom and exile for their religious beliefs, if need be.

"Svoboda"

"UKRAINIAN CHRISTIAN NAMES"
by
ROMA Z. GAUK
edited by
Dr. Yar Slavutych, University of Alberta
A COMPILATION IN DICTIONARY FORM, OF ENGLISH EQUIVALENT TRADITIONAL AND HISTORICAL UKRAINIAN NAMES, INCLUDING A STUDY ON THE SACRAMENT OF HOLY BAPTISM
Price: $1.00
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
203 Union Bldg. Edmonton, Alberta

ПРОМОВА ПАНІ ЄВГЕНІЇ КОЗЯР
НА ЮВІЛЕЙНОМУ СВЯТІ В РІДЖАЙНІ

З нагоди цього Ювілею передаю ґратуляції і щирий привіт від нашого відділу ім. М. Маркович в Канорі, Саск. Бажаємо успіху у цьому святі і дальших гарних успіхів у праці на будуче. До цього привіту прилучуюся й я.

Ювілей організації це милевий стовп, що показує здобутки минулого і візію майбутнього. Сьогодні святкуємо у вас 35-ліття Союзу Українок Канади. В житті організації це не такий великий скок часу, однак 35 літ в житті людини в порівнянню — це справді значні роки.

За цих 35 літ — це роки, в яких ми віддали найкращу частину свого життя, свою молодість, свій запал і порив, свою жертвенну, безкорисну працю, щоб організованим шляхом збагатити українське життя в Канаді, піднести українську жінку, допомогти їй зрозуміти свої завдання — завдання української матері-громадянки та ввести її в громадське життя.

В щоденній нашій праці по наших відділах, не раз приходилось випивати чашу гіркого полину, чашу непорозумінь. Стрічали ми людей, які нас не розуміли, або й не хотіли розуміти. Скільки разів лишали ми наших дітей з кимсь вдома, або мусіли брати із собою, і самі, утомлені денною працею, спішили на збори, на наради, на проби хору, проби представлень, і всякі підприємства. Ще тяжче приходилось для перших жінок піонерок по фармах, що мусіли йти по кілька миль пішки і вертатися пізно вечером. **Все це робилось задля ідеї.**

Взявши, від чудового, відділеного високими горами Ванкуверу, аж до мальовничих берегів ріки Св. Лаврентія — Монтреалу, розкинені по широкій канадійській землі, відділені сотками, а то й тисячами миль одні від одних, ми подали собі руки, злучили свої сили в однім Союзі, щоб стати друзями одної великої мети. Злучили їх для великих завдань, для служби українському народові, для помочі нашій Церкві, для виконування щоденних громадських обовязків, для виховної праці будучого суспільства.

Жіноча праця в організації, здається, така буденна, звичайна-маловажна, однак тою непоказною працею, не одна церква, чи прибори до церков або Народніх Домів, взагалі де потрібно матеріяльних засобів, там все жіноцтво приходить з помічю. Та праця, як маленький здоровий жолудь, виростила кремезний дуб.

На місци буде згадати про працю Союзу Українок Канади. Рік 1926 став історичною датою в житті канадійських українок. Того року, 26 грудня, на першім жіночім з'їзді в Саскатуні, при співучасти понад сотки жінок, між якими поважне число було студенток Інституту П. Могили, створилася перша всеканадійська центральна жіноча організація — Союз Українок Канади. Здається це було, наче, вчора.

З вдячністю згадуємо перших піонерок, що без досвіду, без ніякої підготовки, взялися за велике діло з непохитною вірою в слушність наміреної мети. Хто ж були ці ініціяторки цього руху?

При Інституті Петра Могили був з'організований жіночий гурток під назвою „Могилянки". В той час була там також Харитя Кононенко, інтелігентна, з вищим університетським образованням з України, приїхала тут вивчити англійську мову. Вона була настоятелькою над дівчатами в Інституті. Знаємо, що в передвоєннім часі, був сильний жіночий рух в Старім Краю. Харитя Кононенко говорила про цей рух. Навіть дала виклад про це. Могилянки так зацікавились і захопились цим рухом, що рішились спробувати тут подібний Союз створити. Провідний гурток цієї ідеї складався з Савелі Стечишин, пані Доці Янди, Харитті Кононенко, Марії Мадюк, Тетяни Кройтор і М. Гринюк та інших. Більша частина цього гуртка й до нині працює. Кожна з них здібна і на журналістичному полі, дуже добрі бесідниці. Харитя Кононенко згинула геройською смертю за Рідний Край, від ворожої кулі. Згадаймо й Ганку Романчич-Ковальчук. В той час дуже активна, здібна бесідниця, багато помагала Союзові. Була делеґаткою на конференціях, конвенціях, і конґресах як в Україні, так і в Злучених Державах, і була бажана всюди як бесідниця. В міжчасі виринули нові талановиті постаті — Наталя Когуська, наша редакторка „Променя", письменниця, здібна і бажана бесідниця, Ольга Войценко — її цінний „Літопис" нашого життя в Канаді від започаткування „Українського Голосу" і опис з подорожі по Европі, і багато інших, що годі тут перечислити.

Перші відділи, що творили Союз, були — Саскатун, Ріджайна, Мічам, Витков, Ґудів, Вонда і Капон, Алта.

Голови Союзу були пані: М. Свистун, С. Стечишин, М. Ткачук, А. Рурик, Н. Когуська, О. Войценко, К. Міськів, С. Василишин і Ст.

Пауш, теперішня голова.

В житті організації преса і книжка грають велику ролю. Союз, ще від самих початків безплатно користувався сторінкою в „Українському Голосі". Велика праця провадилася на сторінках цього часопису. Ця сторінка була важним чинником у зрості духовости Української жінки. Вона поширювала ідеї організації, допомагала порадами, виховувала українку в патріотичному дусі. При сторінці вироблялися жіночі сили пера. Великі заслуги належаться „Українському Голосові" в поступі і розвоєві Союзу в цілому. „Український Голос" без сумніву і надалі лишається для нашого членства розумним провідником.

Крім сторінки, Союз видавав відповідні доповіді на різні свята. Збірники програм, брошури, лекції та книжки, які допомагали в самоосвіті і громадській праці. Між цими виданнями є кілька дуже цінних праць. Приміром „Чверть століття на громадській ниві", пера Н. Когуської, Куховарська книжка С. Стечишин, „Ukrainian Stitches & Designs". — А. Рурик. Я лише згадаю цих три, а є багато більше.

Створено теж Фонд Фундації ім. Наталі Кобринської, видавничий фонд, що з кожним роком зростає у велике майно. До найновіших і дуже поважних здобутків належить власний журнал „Промінь", який вже три роки виходить і з якого ми горді. Він справдішний промінь, даючи нам матеріял на всякі теми, навіть є англійська секція, і він повинен знаходитися в кожній хаті нашого громадянства.

С.У.К. був перший в Канаді, що видвигнув думку створити власний музей українського народного мистецтва, яка була висловлена ще в 1922 р. на З'їзді Інст. П. Могили. Від самих початків заснування Союз присвячував багато уваги популяризації українського народного мистецтва, пропаґував зразкові вишивки, виготовляв друковані інформації, влаштовував вистави на всеканадійських, провінційних та окружних з'їздах. Ця праця вповні себе виправдала і в 1936 р. започатковано Музей Українського Мистецтва в Саскатуні, який значно збагатився цінними експонатами. Музей в Саскатуні це найбільша поза межами України збірка експонатів з народної ноші, ручних робіт, вишивок, кераміки, старинних взірців писанок, тканини та багато іншого, що перейде в цілості до нового будинку Інституту. В додатку, відкрито його філії в Торонто, Вінніпеґу, Едмонтоні і Ванкувері.

В житті організації мусить бути живий контакт з людьми. Великим чинником в зрості Союзу були щорічні з'їзди складових організацій С.У.С., які все були на високому рівні, і в яких членки відділів брали активну участь. Крім всеканадійських з'їздів, відбувалися теж з'їзди провінційні та окружні. З'їзди спрямовували організаційну працю в одне русло, координували її визначували напрямні, відсвіжували патріотичні гасла, ширили національні ідеї, поглиблювали українську духовість, одним словом — з'їзди виховували людей. Без з'їздів не могла б жіноча організація зробити такого великого поступу, яким сьогодні радіємо. Успіх організації залежить від свідомості членства, якому з'їзди давали ту животворну іскру.

У своїй праці Союз Українок Канади не ограничувався виключно до своїх канадійських справ, а помагав фондами українцям в Західній Україні, заряджувано збірки на Рідну Школу, на Інвалідів, будову хати для О. Кобилянської, допомогу жертвам повені, допомогу О. Петлюровій, делеґації на міжнародні конґреси і багато іншого. В часі другої світової війни куплено амбулянс і допомога українським втікачам і багато іншої праці.

Співпрацюючи з Канадійською Національною Жіночою Радою, та іншими канадійськими організаціями, Союз репрезентує гідно свій нарід перед обличчям світу і висвітлює життя своєї нації, чим доказує, що організовані українки із своїм знанням, своїми здібностями та працьовитістю рівняються духово жінкам інших народів.

Багато своєї праці Союз присвячував і присвячує вихованню молоді, допомагає в організації молоді та призначує щорічні стипендії за найкращі пописи українськими студентами. Постійно закликає матерів, що головним чинником у вихованні дітей є дім, який має зберігати нашу рідну мову, релігію й національну традицію. Та хоч ми горді за свої здобутки, але не забуваймо, що перед нами виринають нові пекучі потреби дня, які вимагають від нас негайної уваги, бо пізніше може бути запізно. Бачимо, що основи нашого українського життя починають захитуватись, — виховання молоді на що ми покладаємо великі надії, на наших очах ослабає. Молодша українська ґенерація тратить рідну мову і рік за роком від нас відсувається. Ми тратимо майбутніх членів нашого суспільства. Пригадаймо собі, що ми з'організувалися в Союзі для того, щоб стояти на сторожі українського життя через власний дім і свою організацію. Ми вірили, що вихо-

вання молодого покоління є коло родини — український родинний дім, як український малий світ — має завдання виховати молодь моралі, звичаїв, традиції. Ця віра і засада далі в нас актуальна і мусить знов її оживити та висунути перед очі нашого членства. Ми можемо про рідну мову мати які хочемо погляди, але факт є, що без рідної мови ми не втримаємося при житті як українці. Дитина мусить винести знання рідної мови зі свого власного дому.

Хочу закінчити цю промову нашою відзнакою — Смолоскипом, який є символом світла і свободи, яким мали б ми просвічувати дорогу собі, своїм посестрам, до яких ще не досягнув наш поклик, нашим дітям, що мають ступати поруч нас.

Пригадую одну легенду: давним давно, ворог напав на країну і зблизився до святині. Старшина загасив світло, але запалив смолоскип і передавши лицареві сказав, щоб втікав і в слушний час повернувсь з ним до дому. Дав йому дорогу одіж, коня і харчі. Злодії вкрали йому одіж і коня, але він беріг вогонь. Були бурі — обдерли одіж, та він тулив вогонь до себе і беріг його. Коли був втомлений запалював багаття, щоб вогонь не згас. Часом люди йому кинули кусок хліба, по більшій часті сміялись і кидали камінням за ним, та він на це не дивився і біг дальше. Часом вогник дуже малий був, то він тим не журився, бо знав, що з часом той вогник розгориться у великий вогонь. В бігу дістав вістку, що родичі померли, братів і сестер ворог замордував, та він біг дальше, і той вогник йому тепер ще дорожчий був, остаточно він дістався знов додому і положив той вогонь на вівтар.

Ця легенда чомусь нагадує мені, що той вогник — наша мова. За часів першої війни і довший час по війні, на нас українців дивилися як на „фаринерів" називали нас окремими іменами, іноді сміялися з нас. Заборонено було вивчувати нашу мову, учителі по школі вчили по українськи, і наражувалися навіть на втрату посади — така дорога нам була та наука українська — та іскра, яка нас горнула разом — той смолоскип, який з часом видвигнув нас і ми стали рівні з рівними. Ця рівність тепер загрожує нашому смолоскипові. Мами, батьки, ми старші членки, принесли на вівтар наш смолоскип, чи дасьте йому того жару, візьмете його і будете дорожити ним, як ми дорожили і розпалите той вогник у великий вогонь? Його загибіль чи життя у ваших руках!

Ухвали конференції СФУЖО

На конференції Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, що відбулась у Торонто в днях 27, 28 і 29-го грудня, 1962 р. ухвалено ряд постанов в ділянках — організаційній, виховній, культурно-освітній, пресовій і видавничій, суспільної опіки та зв'язків.

В організаційній ділянці предбачується скликання конференції складових організацій СФУЖО в Європі восені 1963 р. та інші біжучі пляни, як приєднування членок-прихильниць, відзначення жін. організації.

У ділянці виховній — виховні Семинарі для матерів, дошкільні установи. В культ.-освітній — підготовка лекторів для інформування чужомовного світу про українську культуру. Видання з ділянки народного мистецтва, мабуть, в англійській мові це заходом, і ініціятивою українок західної Канади. Створити архів жіночої творчости і започаткувати пропамятну книгу громадських діячок.

В пресовій і видавничій ділянці — англомовні статті з українською проблематикою в українських жіночих журналах та журналах міжнародніх жіночих організацій. Розбудова Секції журналісток СФУЖО та створення видавничої референтури. В проєкті видання книжки про Константину Малицьку та збірник про Україну — обидві в мові англійській. Продовжувати досліди над становищем жінки і дитини в Україні з метою видання.

Далі йде ряд ухвал в ділянці суспільної опіки, в ділянці зв'язків. Конференція обговорила предбачений Світовий Конгрес Українців у вільному світі, заявилась за його піддержкою.

В конференції взяли керівну участь пані: О. Залізняк — голова СФУЖО. Олена Лотоцька, Ірина Павликовська, Стефанія Савчук, К. Гарасевич, М. Солонинка, М. Квітковська, Ірина Пеленська, Н. Пазуняк, К. Пелешок, С. Пушкар, С. Карпінська, Є. Янківська, М. Мудрик.

Доповідь на урочистій зустрічі виголосила др. Н. Пазуняк — „Ідейні напрямні українського жіноцтва". В неділю, 30 грудня відбулась зустріч з громадянством м. Торонта, на якій головну доповідь дала Ірина Пеленська на тему „Українська жінка в рідних землях в світлі дійсности".

Катерина Міськів

Як інші організації працюють

За минулих кілька років доводилось мені, як голові Льокальної Жіночої Ради в Едмонтоні бувати на річних зборах ріжних організацій, які є у федерації Едмонтонської Жіночої Ради і приглядатися до їх праці. Цим самим бажаю поділитись моїми спостереженнями їхніх успіхів.

Декотрі організації, що мають тільки добродійні проекти (харитативні) зорганізовані або з самих молодих жінок, або з самих старших. Мене більше цікавили ті організації, які мають широку програму та проводять культурно-освітню працю, а також і добродійну. Одною з таких організацій, яка виконує колосальну працю, як для себе, так і для канадійського суспільства є Національна Рада Жидівських Жінок (National Council of Jewish Women) едмонтонський відділ. До цього відділу належить около 250 жінок. Більша половина з них є в роках 22-37. Теперішня голова має 30 років.

Вибирають голову і пять заступниць. Праця поділена на 19 комітетів, а також є поділ на так звані пообідні і вечірні групи, так що ті членки, які заняті вдень, або через інші причини не можуть брати участи в організаційній праці, що відбувається пообіді, то виконують ріжні проекти вечорами. Кожна заступниця голови є відвічальна за нагляд над працею 4 або 5-ти комітетів. Вона учащає на їх сходини, подає сугестії і заохочує їх до праці: Кожна заступниця голови дає звіт голові організації з праці комітетів, над якими вона наглядає.

Мене був зацікавив один комітет New Brides Group (Ново-подружені жінки). Звичайно голова цього комітету є молода жінка. Обовязком цього комітету є слідкувати за ново-подруженими жінками і старших зацікавити їх організацією та увести в членство Жидівської Жіночої Ради. Для новоподружених жінок організація дає в дарунок один рік членства без вкладки. Комітет розвідує, що тих молодих жінок найбільше цікавить і заряджує відповідну до того програму, звичайно з промовцем на тему відповідну їх зацікавленні: Місто-голова також дає коротку промову про працю і завдання організації Жидівської Жіночої Ради. Важним є, щоб молоді жінки належали до організації.

Коли молоді жінки цікавляться добродійною працею, як Червоний Хрест, інституцією для сліпих та інше, то там вони йдуть працювати як членки Жидівської Жіночої Ради. Молодих жінок стараються заохотити, щоб вони бодай раз на місяць зробили щось для жидівських людей, як напр., привести і відвести автом людей із старечого жидівського дому на якесь підприємство.

В загальних підприємствах, як великі базарі, забави, культурно-освітні та релігійні зарядження все членство разом бере участь. Членки добре здисципліновані. Коли членка не може брати участи в якімсь підприємстві, то звичайно дає на ту ціль фінансово.

Ця організація видає річно $1,500.00 на ріжні наукові стипендії. Дарує $1,200.00 для жидівських студентів, що побирають єврейську мову та інші науки в їх рідних школах, та університетах, а $300.00 річно дає на стипендії до Албертійського університету для загально-ріжних факультетів і для деяких вищих шкіл в 12-ій клясі.

На моє приватне питання, голові організації, яких способів вона уживає, щоб заохотити таке велике число молодих жінок до своєї організації, вона відповіла:

„Ми щороку улаштовуємо раз на тиждень через три місяці так звані курси провідництва, але ми їх називаємо human relation courses. Ця назва більше імпонує молодим людям. Замість того, щоб членки брали такі вечірні курси при університеті, то ми їх заряджуємо самі для вигоди членок і більше свобідної дискусії. Запрошуємо з університету професора соціології, який такі курси викладає. За це йому платимо, але чим більше маємо слухачів, тим менше нас коштує."

Так працюють деякі організації.

РІЧНИКИ „ПРОМЕНЯ" ЗА 1961, 1962 Р.

Ви можете набути повні річники журнала „Промінь" за минулі роки. Одинадцять чисел в комплекті за один лише за 3.50 з пересилкою.

Замовлення слати на адресу:
PROMIN, P.O. Box 3551 Sta. B.
Winnipeg 4, Man.

Відділ для дітей

НАЙМЕНШІ КОБЗАРЕВІ

І ми також, — найменші діти,
Прийшли поклін Тарасові [зложити;
І ми також про нього знаєм,
Хоч ще на книжці не читаєм;
І хоч про нього нас не вчили,
Ми всі вже Його полюбили.

Говорять — Він писав багато
Про нарід свій, про рідну хату,
Про України люд обдертий,
І їм весь вік служив до смерти.

Говорять — Він любив гаряче
Усіх нещасних і терплячих;
Сам лиха витерпів чимало
За такими горами — Уралом.

Говорять — Він любив дітвору,
Найбільш ту бідну, босу, голу,
Бігав із нею в „мишки-котки",
Приносив їй ласощі солодкі.

А раз дівчинку таку маленьку,
Що загубила свою неньку,
Забавляв цілісіньку днину,
Аж прийшла мати по дитину.

Говорять — слово „мама" в [Нього
Найкраще з словаря цілого,
Святим назвав його Шевченко,
І наказав любити неньку.

І ми підемо Його слідами,
Будемо дуже добрі для мами,
Будем любити і ту близенько,
І ту другу велику Неньку.

Ту маму всіх нас — Україну,
І їй служитимем до загину;
Служити будем, працювати,
Щоб щастя-долі їй придбати.

К. Малицька.

Дмитро Красицький

КУДИ ХОВАЄТЬСЯ СОНЦЕ

Сонце заходило вчора, позавчора і так щодня. Де воно дівається? Питав Катрю — не

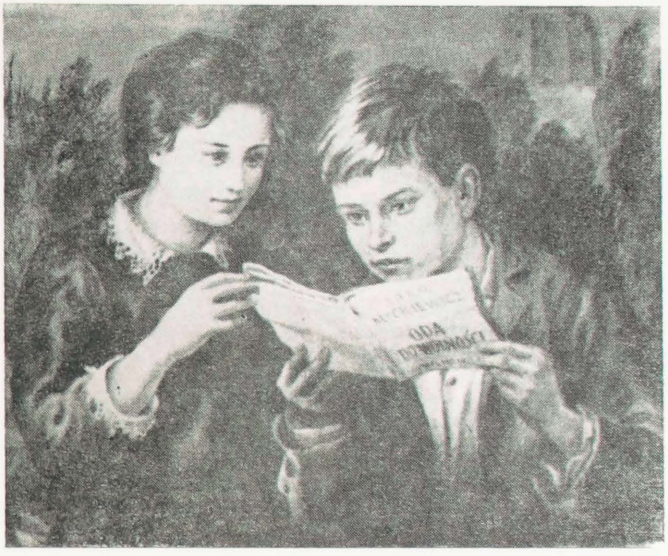

Т. Шевченко і Дуня Гусіковська у Вільні. (Малюнок В. Касіяна).

сказала. Треба буде діда Івана спитати, — він знає, усе знає.

Тарас стояв над яром обличчям на захід, де сонце червоною жариною спускалося на землю, і сам до себе промовляв.

— Що ти там бубониш?

Тарас махнув рукою і побіг на подвіря.

Катря старанно підгортала картоплю на городі, поспішаючи, щоб закінчити грядку. Вона співала пісні, одна одної кращі, та тільки сумні-сумні.

Чи я в лузі не калина була
Чи я в лузі не червона була?

Сонце сіло перше на вишню, а далі — сховалося. Ось-ось мало погаснути на небі, принести людям вечір і спочинок.

Глянула Катря, а над яром Тарас стояв, втупивши погляд туди, де сонце сховалося...

— Куди поділося сонце?

— Спать пішло. В яму сховалось...

Катря з сапою на плечі вийшла нагору.

—Катрусю, а де та яма, куди сонце ховається на ніч?

Катря посміхнулася.

Надворі смеркалось. З поля повертались кріпаки. Прийшла й мати, стомлена сіла на призьбі.

— Мамо, а де тепер сонце?

— Сонце? Сонце зайшло.

— Воно лягло спати?

— Лягло спати.

— Сонце заплющило очі і стало темно. Правда, мамо?... А де воно спить?

— Таке тобі треба знати! Ти ще малий. Підростеш — узнаєш.

— Е, мамо, я хочу тепер знати.

Мати простелила рядно під призьбою на траві. Катря винесла вечерю і вся сімя сіла вечеряти. Сімя була чималенька: прийшов дід Іван з бабусею,

батько, мати, Микита, Катря, Ярина, Тарас. Маленька Марія у ночвах на призьбі голос подавала.

Тарас хотів діда поспитати куди сонце ховається на ніч, та він, повечерявши, зразу ж пішов до своєї домівки.

Прибрали миски, ложки, розійшлися хто куди, тільки Тарас, лігши горілиць на ряднині, питав у батька:

— Тату, а в сонця є діти?

— Звичайно. Глянь, небо сіється зірками.

Зійшов повнолиций місяць.

— Сонце — батько, місяць — мати, а зірки — діти... Правда, тату?

— Нехай буде так.

— Ні, я хочу справді знати.

— Хай буде тобі справді.

Тарас, лежачи, лічив зорі, збивався і знову лічив. Знову збивався. А небо все більше і більше сіялося зірками...

Ганна Черінь

ХТО КОГО ЗЛЯКАВСЯ?

Мишка вилізла з-під ліжка.
Стриб за нею наша кішка!
Мишка кинулась втікати
До сусідньої кімнати,
А за нею наша киця,
Як розлючена тигриця.
Мишка скочила на шафку,
А за нею кіт слідком,
Перекинувши карафку
Із тепленьким молоком.

А надворі дві Галини
Пироги ліпили з глини.
Чують — щось у хаті брязь!
Це вже витівка чиясь!

В хату вбігли дві Галини,
Не обмивши навіть глини.
— Хто це тут отак тарахкав?!
Хто це нам розбив карафку?

Кіт присів—і шмиг під ліжка!
Там уже сховалась мишка.
Бідолашне мишеня
Утікає навмання.

Як же наші два дівчатка
Налякались мишенятка!
Через мишку невелику
Наробили в хаті крику!

Люди добрі, розберіться:
Хто кого найбільш боїться:
Миша — кицьки,
Кіт — дівчат,
Чи дівчата —
Мишенят?!

ПОТРІБНИЙ ЦВЯШОК

Вранці мати сказала батькові:

— Увечері забий, будь ласка, цвяшка на кухні. Мені треба шнурка повісити.

Батько пообіцяв.

Мати в цей день дома була.

Зібралась вона в крамницю.

— Ти пограйся поки, синку, — попросила вона, — а я незабаром повернуся.

— Пограюсь, — п о о б і ц я в Олекса, а сам — тільки мати пішла — на кухню.

Молоток дістав, цвяшки і став по черзі їх у стіну забивати.

Штук з десять забив!

„Тепер вистачить", — подумав Олекса і почав матір чекати.

Мати повернулася з крамниці.

— Це хто ж стільки цвяшків у стіну позабивав?

— Я, — з гордістю відповів Олекса, — щоб не чекати, поки тато заб'є.

Не хотілось матері Олекси засмутити.

—Давай зробимо так, — запропонувала вона. — Ці цвяшки ми виймемо. Вони не потрібні. Проте ось тут ти заб'ш мені один цвяшок, найбільший. Він мені придасться Гаразд?

— Гаразд! — п о г о д и в с я Олекса.

Мати взяла обценьки і витягла з стіни десяток цвяшків. Потім дала Олексі стілець, він виліз на нього і забив великий цвяшок.

— Ось цей цвяшок мені найпотрібніший, — сказала мати і повісила на нього каструльку.

Тепер Олекса, як зайде на кухню, так відразу на стінку дивиться: чи висить каструлька?

Висить.

Значить, вірно, що він найпотрібніший цвяшок забив.

С. Баруздін.

МАЛЕНЬКА ГОСПОДИНЯ

Хоч на зріст
Я ще маленька,
В мене й кіска
Ще тоненька,
Та робити
Дещо вмію —
Ось тарілочку
Помию.
Ось кімнату
Замітаю,
Вранці квіти
Поливаю.
Всього я
Сама навчусь,
Бо роботи
Не боюсь.
Я матусі
Помагаю:
Пил із меблів
Витираю.
А як вариться
Обід,
Підготую все
Як слід.
Принесу з комори
Мамі
Капустинку
З бурячками.
А як прийде
Із заводу
Тато мій,
Поставлю воду,
Мило й щіточку
Подам,
Ну, а вмиється
Він сам.

Олена Журлива.

Світлина з „Вишиваного Чаю" — сидять зліва направо пані: др. Г. Янішевська — рек. секр. екзекутиви, А. Євчук — референтка культурно-освітня, Л. Волошин— секретарка музейного комітету, Н. Пасерб — заст. голови екзекутиви, Т. Бевш — голова пров. екзекутиви. Другий ряд: І. Вахна — голова відділу „Тризуб", А. Ґудзовська — касієрка, М. Квас — референтка журнала у відділі, Н. Козій — голова відділу „княгині Ольги", панна С. Олійник — кореспондент. секр., С. Яхимець — контр. комісія, др. З. Плітас — голова Комітету Українок, Торонто.

ВІДБУВСЯ „ВИШИВАНИЙ ЧАЙ". Торонто, Онт.

Провінціяльна екзекутива Союзу Українок на Східну Канаду, при помочі обидвох відділів: Княгині Ольги і Тризуб влаштувала „Вишиваний чай" в будинку при Катедральній громаді в Торонто в користь журнала „Промінь". Ціль імпрези була придбати нових передплатників, поширювати його не тільки між членками, але взагалі серед українського жіноцтва в Канаді та піддержати його фінансово. Імпреза відбулась 3-го лютого 1963 р. присвячена виключно журналові.

На цьому чайку була виставка ручних робіт — ріжні вишивані ляльки — кожна лялька репрезентувала повітовий народний стрій і з ріжних частин української землі. Гості оглядали виставу і не могли налюбуватись тою красою українського народного мистецтва. Можна було бачити яке вдоволення виносили вони з цієї виставки. При дверях вітали гостей др. Е. Янішевська і пані Яхимець і запрошували їх до столів.

Програму відкрила пані Г. Бевш, голова пров. екзекутиви. Вона привітала гостей і членок, заявила, ща цей чай є присвячений для нашого журнала „Промінь", щоб придбати якнайбільше нових передплатників. Журнал є цінний і важливий для нас всіх і ми повинні його піддержувати фінансово. На цей журнал ми всі так довго ждали.

Програму перепроваджувала пані Н. Пасерб, заст. голови пров. екзекутиви. Шкільна оркестра при нашій Катедрі св. Володимира відограла кілька гарних пісень під проводом пана Пасерба.

Пані А. Токарик заст. голови Союзу Українок Канади передала щирий привіт від централі Союзу Українок Канади, і при тій нагоді представила доповідачку, пані О. Сушко з Гемилтону, яка є референткою журнала „Промінь" на Східню Канаду. З великим зацікавленням всі гості вислухали доповідь пані О. Сушко. (Доповідь пані Сушко була поміщена у „Промені" у числі з лютого ц. р.)

На закінчення своєї промови, пані Сушко зложила подяку пані М. Квас і пані А. Євчук, що вони придбали багато нових передплатників в Торонті.

Чай наливали пані: Г. Бевш — голова пров. екзекутиви, А. Токарик, заст. голови Союзу Українок Канади, Н. Козій, голова відділу княгині Ольги, І. Вахна, голова відділу Тризуб, др. З. Плітас голова Комітету Українок Канади і А. Євчук.

Від Катедральної громади привіт зложив голова, пан Янішевський.

Попри цю всю цінну працю, що її приготовив комітет, заряджено висвітлювання фільму „Скарби України", фільма представляє красу і культурні багатства України — українські народні вишивки, показ народної ноші з ріжних частин України, мельодії пісні, танки — все те прикрасне наше мистецтво. Ця фільма зробила дуже гарне враження на гостей. Фільму висвітлював др. Е. Вахна, за що пров. екзекутива складає йому сердечну подяку.

Кінцеве слово виголосила пані А. Євчук, сердечно подякувала всім гостям, що прибули на цей чай, а зокрема зложила щиру подяку комітетові, що зарядили те все і положили багато праці щоб Вишиваний Чай був успішний.

В склад комітету входили такі пані: Н. Пасерб, С. Яхимець, О. Ґудзовська, І. Вахна, Л. Волошин і (панна) С. Олійник.

На закінчення, з цієї нагоди, управа пров. екзекутиви Союзу Українок Канади, звернулась з щирим проханням до всіх членок і просила хто ще не має „Променя" постаратися собі його набути і бути передплатницею цього цінного журнала.

З чайного прийняття зібрано на пресовий фонд, і до того залучив свою жертву $10.50 Музейний Комітет при екзекутиві, щоб зробити разом суму 100 дол.

Анна Євчук

СВЯТО ПАТРОНКИ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ

Лондон, Онт.

В неділю 25-го листоп. 1962 р. відбулось заходом жін. тов. свято княгині Ольги. Святочну програму попередила Служба Божа, яку відправляв Всеч. о. Дебрин. По Богослуженні відбувся спільний обід а по ньому святочна програма.

Свято відкрила голова т-ва пані О. Співак, привітавши гостей та членок східної екзекутиви Союзу Українок, вона вшанувала голову екзекутиви пані Т. Бевш китичкою живих квітів. Святочною програмою керувала пані О. Кошарна. Привіти склали слідуючі: п. М. Співак, голова громади, підкресливши віддану працю жіноцтва для церкви; др. Е. Янішевська від відділу Комітету Українок Канади з Торонто, яка у своїм слові підкреслила вагу організації та активної участи українки в ній, пані Бобра зложила привіт від відділу ім. Л. Українки з Ст. Кетеринс. Від місцевого ОДУМ склала привіт панна Л. Падопригора, голова місцевого відділу КУК п. А. Степанюк у своєму слові відмітив, що праця Союзу Українок Канади відома широко у світі. Від СУЖЕРО склав привіт п. В. Тріль і згадавши про тяжку долю української жінки під совєтським режимом, подарував книжку „Доля жінки і дитини в Совєтському Союзі."

Всеч. о. Дебрин у своєму слові підкреслив велику вагу жіночої організації, співпрацю з церквою, а головно виховання молодшого покоління в рідних і недільних школах. Для того треба національно свідомої жінки.

Головну доповідь на святі виголосила голова пров. екзекутиви, пані Т. Бевш. Вона говорила про пророблену досі Союзом Українок Канади працю. Своїм речевим словом, вона дала широкий образ всебічної діяльности організації.

Слідувала концертова частина свята. Діти рідної школи дали — збірна деклямація — „Мово рідна", дитячий хор — „Україно моя рідна", „Стоїть явір над водою" і „Осінь". Народний танець — козачок — Д. Співак і П. Яремченко — учні. „Наша батьківщина — деклямація — С. Койляк. „Така її доля, тріо — пані Лисенко з двома дочками. Хор ОДУМ відспівав „Ой нагнувся дуб високий" і „Заквітчали дівчатоньки". Пані Ноженко і О. Співак — дует — „Місяць на небі". Панна Лариса Кузменко — скрипкове сольо. Мішаний хор — „Ой зійшла зоря" і „Ой, горе тій чайці".

Глибоким своїм змістом реферат „Княгиня Ольга володарка України" виголосила добр. К. Дебрин. Виготовленням концертової програми зайнялись Всеч. о. і добр. Дебрини.

Кінцеве слово пані Кошарної закінчувало цю святкову і корисну імпрезу.

С. Степанюк

ВШАНУВАЛИ ЧЛЕНКУ

Монтреал

П-во Михайло і Анастасія Бабяк.

Членки відділів Союзу та приятелі вшанували добру працівницю на громадській ниві, пані Анастасію Бабяк в день її уродин з нагоди 70-ліття.

Прийняття відбулось 1 грудня 1962 року вечером в залі під Собором св. Софії, при якому п-во Бабяки працюють як піонери від часу його заснування і дотепер. Пані Бабяк також як членка відділу Доньки України була першою секретаркою т-ва 1962 р.

Господарем вечора був відомий громадський діяч і почесний голова КУК п. Андрій Гукало. Він перший привітав пані Бабяк за столом з численними гостями і всі відспівали іменинниці многоліття. Голова відділу ім. Ганни Барвінок, панна Оля Крисюк привітала пані Бабяк і причепила її китичку з живих рож та зложила подяку за піддержку і поради молодшого відділу Союзу Українок в Монтреалі. Голова відділу ім. Кн. Ольги в Лашін, пані Наталя Луцишин зложила привіт і дарунок від членок відділу.

Після перекуски і товариської гутірки, промовляла довголітня бувша голова т-ва пані М. Нєма, з якою пані Бабяк працювала довгі роки. У своїй промові пані Нєма вернулась думкою до тих початкових часів, коли вони разом поборювали не одні труднощі, і впродовж довгих років „пані Бабяк піддержувала мене на дусі і добрими порадами подавала вказівки". Коли почав виходити наш журнал „Промінь" вона з великою радістю питала жінок чи мають вже „Промінь". Казала „... я радію, що дочекалась його і читаю з великою насолодою кожне число". Склавши побажання пані Бабяк, пані Нєма вручила їй дарунок від всіх присутніх і дала заклик на прес. фонд „Променя". Збірка принесла $23.73. Пані Бабяк зложила 5 дол.

Пані Бабяк щиро подякувала всім за милу несподіванку і сказала, що „хоч я не маю близької родини, але маю добрих і милих приятелів. Вітала іменинницю пані А. Демітрак і зложила побажання їй від себе і родини.

Кінцевим словом подяки господаря, п. А. Гукала закінчувалась ця товариська вечірка, яка внесла багато тепла і радости за довголітні безкорисні труди громадянам, яких вшанували та їхню працю оцінили ті, з якими вони співпрацювали довгі роки на ниві народній.

Присутня

З ХРЕСТИН НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Дня 16 грудня 1962 р. відбулися хрестини маленької Петрусі, Дарії в домі п. П. Яремчуків у Форт Вілліям. Чину хрещення доконали о. прот. С. Ґерус і о. М. Пахолків, дідуньо малої хрещениці.

При милій гутірці, після вечері, на заклик П. П. Михайлишина переведено збірку на українську пресу. Присутні гості зложили 16 дол., які призначено в цілости на молодий ще журнал „Промінь". Гостям щира подяка, а малій Петрусі много побажань, родичам Ілії й Орисі Яремчук много радости й потіхи з діточок, Петрусі й Юрчика.

К. П.

ЗВІТ ПРОВІНЦІЯЛЬНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНОК В АЛБЕРТІ

Провінціяльний з'їзд складових організацій С. У. С., відбувся в днях 9, 10, і 11-го листопада, в Едмонтоні.

Окрема сесія Союзу Українок Канади, відбулася в суботу 10-го, в залі при Катедрі Св. Івана.

Голова, пані Калина Засійбіда, відкрила з'їзд, привітала делегаток та гостей, і попросилаа Всеч. о. Прот. Т. Ковалишина провести молитву.

До призидії покликано слідуючі пані: Савеля Стечишин з Саскатуну; Наталя Базюк, репрезентантка від Централі Союзу; Настя Шемелюк, уступивша голова пров. управи; Софія Гриник, голова відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні. Секретарювали пані: Тетяна Лазарович і Марія Самоїл.

До номінаційної комісії ввійшли пані: добродійка Столярчук з Вилліндгону; Розалія Гуцуляк, з Ендру; Е. Сиротюк, О. Ганночко, і С. Василишин, з Едмонтону.

До резолюційної комісії вибрано пані: С. Стечишин, К. Міськів, Т. Лазарович, О. Ганночко, і Д. Корпан.

Звітували урядниці з уступаючої управи.

Діяльність пров. екзекутиви: На оселі „Барвінок", референтка музею, пані О. Семчук перевела три тижневий курс вишиття та інших ручних робіт. Виплачено дві сто-долярові стипендії, які було призначено на минулому з'їзді. Першу стипендію розділено на дві стипендії по $50.00 для студентів українознавства при Інституті Св. Івана. Другу $100.00 стипендію виплачено за курс української мови і граматики (Юкрейніен 300) на Албертійському університеті. „Мистецька Виставка і Весняний Чай", що річно набирає більш популярності, і що його улаштовують спільно з відділом при Катедрі Св. Івана, відбулася дуже успішно. Відділи знаменито кооперували в проекті вишиття до продажі. Пров. управа відбула три окружні з'їзди: в Вегревил, Смоки Лейк і Мирнам. Голова промовляла на Архиєрейських визитаціях в Баргид і Іннісфрі. Також давала доповіді на таких імпрезах відділу при Катедрі: під час 35-го ювілею Союзу Українок Канади, під час 36-го ювілею відділу, під час членського чаю, і на річних зборах відділу. Також на 2-гій річниці громади Св. Михаїла в Едмонтоні, на 1-шій річниці відділу Св. Андрея в Едмонтоні, і на чаю відділу при церкві Св. Ілії в Едмонтоні. Голова демонструвала писання писанок для клюбу „Американських Жінок"; була делегаткою на конгресі К. У. К. в Вінніпегу. Пров. управа прибрала дівочу вітальню в Інституті гарними українськими образами. Пані Будник подарувала образ української дівчини. Екзекутива приєднала товариство в Лек Ла Биш до Союзу Українок Канади.

Фінансовий звіт. Загальний прихід, $1,035.70, розхід $862.97. В Музейному Фонді, $1,429.17. Від контрольної комісії, пані М. Михайлишин заявила, що фінансові книжки знаходяться в доброму порядку і внесла вотум подяки уступаючому зарядові.

Пані Ольга Семчук, голова комітету Мистецтва і Музею, в своїм звіті подала склад свого комітету, в який входили пані: Е. Верхомин, А. Мельник, Р. Скакун, О. Лукомська, Л. Івасюк, і С. Синюк. Цього року на Мистецькій Виставці, показано частинно речі музейної збірки й проєкт модерних вишивок молодого Братства. Придбано шість нових експонатів до Музею: Книжка „Українське Народне Мистецтво" (вбрання), що подарувала пані Марта Ляхман; „Тарас Шевченко Мистецька Спадщина", що перший том подарувала пані К. Засійбіда, а другий том пані Т. Лазарович; „Українські Народні Вишивки" — подарувала пані Д. Яндова, як також книжку взорів писанок. Статуя Тараса Бульби — подарував пан Василь Чумер; Мистецькі картки — подарувала пані Будник і полтавська плахта і хвартух з України куплено Музейним Фондом.

Пані Наталка Мельничук, освітно культурна референтка, дала звіт з своєї праці. Подала до відома що $100-ву стипендію, що призначено студентові на Албертійському університеті за українську мову (Юкрейніен 300), отримала панна Люба Муринка, Едмонтон. Другу $100-ву стипендію для студента мешканця Інституту св. Івана, розділено на дві части. З порозумінням з учителями при Інституті, рішено одну половину $50.00 призначити за провідництво. Прикмети провідництва були такі: 1. Чи студент вміє говорити по українському і чи вживає українську мову? 2. Чи він є активний в товаристві при Інституті і поза Інститутом? 3. Чи він достаточно виконує шкільні курси включаючи українську мову? Цю стипендію отримав Тарас Митрунець з Мирнам. Другу часть цієї стипендії ($50.00), рішено дати студентові, який перейде початкову клясу української мови при Інституті з найкращим успіхом. Цю стипендію отримав пан Серафим Папаяніс. Референтка на радіові передачі української програми Західньої Єпархії перечитала редакційну статтю з журнала „Промінь" під наголовком „Вакаційні оселі для наших дітей".

Параскевія Сліпчук, голова пров. екзекутиви Союзу Українок в Альберті

Пані Мирослава Фербей, референтка журнала „Промінь" в своїм звіті представила свою працю так: Збирала залеглі й нові передплати на журнал. Вислала до всіх відділів, повідомлення про кампанію збільшення нових передплатників. На місячних зборах відділу Св. Андрея, в Едмонтоні зробила заклик про згадану кампанію журнала. На окружних з'їздах в Смоки Лейк і Мирнам промовляла про важливість нашого журнала, та про між-провінційне змагання в цій кампанії. Також дала заклик про поширення журнала на офіційнім відкритті кампанії, що зарядив відділ при Катедрі Св. Івана в формі чаю.

Референтка Консументів, пані Марія Чарнецька в своїм звіті сказала, що ця організація старається випробувати якість різних речей та харчів, щоб забезпечити канадійських покупців. Щоб таку працю продов-

жати, організація Консументів потребує більше членства; приймають в членство і чоловіків.

У відсутності пані Е. Яремчук, референтки Цивільної Оборони, її звіт перечитано. Референтка брала участь в 5-ти деннім курсі Домашної Оборони. В протягу року, пан Бравн, від едмонтонського відділу Домашної Оборони, був запрошений промовляти до відділу Союзу при Катедрі Св. Івана; також брала участь у загальних зборах скликаних проводом Домашної Оборони на Алберту.

Слідував привіт від Централі С.У.С. В відсутності голови пані Стефанії Пауш, що того самого дня промовляла на з'їзді в Вінніпегу, привіт від централі дала пані Наталя Базюк, друга заступниця голови.

Дальше привіти давали делегатки: пані С. Гриник, від відділу при Катедрі св. Івана в Едмонтоні.

Пані А. Звоздецька з Сангудо просила більше відвідин від пров. управи, та щоб подавати релігійне навчання для дітей в „Промені". Слідували привіти: пані Стечишин з північного Едмонтону, добродійка Столярчук, з Виллінгдону, пані Чернівчан з Ту Гилс, пані Боєчко, з Редвий, пані Шимко, з Мирнам, пані Синюк з Вегревил, пані Логозар, з Бросов, пані Залузний з Лек Ла Биш, пані Садова з Смоки Лейку, пані Горецька з Торгилд.

Звіти Окружних представниць: пані М. Дубельт з Мирнам, пані М. Волощук з Торгилд, пані А. Звоздецька з Сангудо.

Слідувала перерва на обід що заряджено в залі „Норвуд Леджіон", в честь пані Савелі Стечишин, головної бесідниці з'їзду. Пані Леся Івасюк, тепло і обширно представила гостю. Цінна промова пані Стечишин була поміщена в цілості з окрема. Пані М. Будник подякувала гості за її труд, і за збагачення з'їздової програми своїми досвідченими думками.

Після обіду сесія дальше продовжалася у залі при Катедрі. На організаційний фонд, відділи і членки зложили $227.00. З цього, відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, жертвував 100 дол.

Дальше звіти давали: пані Р. Гуцуляк, представниця з округи Ендру, пані М. Рацой, представниця округа Смоки Лейк, і пані М. Сулима, друга заступниця голови провінціяльної управи.

Пані Марія Самоїл дала коротку доповідь про читання, як інтродукцію до дискусії про журнал „Промінь".

Пані М. Фербей, референтка журнала, представила справу КАМПАНІЇ, і способи як здобути більше нових передплат, оголошень, та жертв на пресовий фонд, також порушила справу можливости включати передплату журнала до річної членської вкладки.

Пані О. Лукомська, домініяльна референтка „Променя", перечитала лист-привіт від пані Н. Когуської, редакторки журнала, де вона подякувала за признання за її працю як редакторка, що минулорічний з'їзд вирішив, як також зробила міцний апель поширювати журнал. Пані Лукомська повідомила, що централя приготовляє українські Різдвяні картки, щоб зміцнити фінансовий стан журнала.

Голова, пані Засійбіда, подякувала добродійці Рибалці зі Смоки Лейку за її гарну особисту виставку вишивок. Всі присутні з великою цікавістю оглядали цю збірку.

Пані Сиротюк, від номінаційної комісії представила такий склад управи на слідуючу каденцію, до якої увійшли пані: нововибрана голова — П. Сліпчук, уступивша голова — К. Засійбіда, 1-ша заступниця — М. Будник, 2-га заступниця — М. Сулима, 3-тя заступниця — А. Скуба, 4-та заступниця — Ф. Павлюк, з Вегревил, рек. секретарка — Н. Мисак, корес. секретарка — М. Самоїл, касирка — Л. Ґрегорий.

Контрольна комісія: М. Іванців, А. Кескало і О. Мулька.

Голова музейного комітету — О. Семчук, референтка — М. Фербей, освітно-культурна — Н. Мелничук, Консументів — М. Чарнецька, Цивільної Оборони — Е. Яремчук.

Окружні представниці: Н. Кобильник — Калґарі, М. Байдала — Вегревил, Р. Гуцуляк — Ендру, М. Дубельт — Мирнам, М. Волощук — Торгилд, А. Звоздецька — Сангудо, М. Рацой — Смоки Лейк, (виберуть пізніше) — Ту Гилс.

Осідок управи остається в Едмонтоні.

Вечером, відбувся бенкет у залі ім. М. Грушевського, що його приготовив жіночий комітет при Інституті Св. Івана. Програму вечора зарядила пров. управа ТУС.

Тетяна Лазарович, рек. секр.
Марія Самоїл, кореспо. секр.

ОКРУЖНИЙ З'ЇЗД В МИРНАМ АЛБЕРТА

У неділю, 28-го жовтня 1962, відбувся в Мирнам, Алберта, окружний з'їзд, складових організацій: Т. У. С., Союзу Українок Канади, СУМК, та Інституту Св. Івана.

В ранці, відбулася Служба Божа в місцевій українській православній церкві, що її відслужив о. прот. А. Хруставка, зі співом хору, який диригував п. Линкавський.

Чудова осінна погода дня, дала змогу окружному членству численно зійтися й узяти участь в цьому з'їзді!

В залі при церкві, відбувся спільний обід, що його приготовили членки місцевого відділу Союзу Українок Канади, головою якого є пані Марія Дубельт.

По обіді, пан Іван Заляский, голова льокального відділу Т. У. С., представив головний стіл, як і відкрив спільну сесію добірним і змістовним вступним словом.

Дальше, пані Калина Засійбіда, голова провінційної управи, Союзу Українок, промовляла про завдання окружних з'їздів, та про сучасні організаційні проблеми. Звернула увагу родичам про уживання української мови в домах, бо це була б найлегша відповідь до нашої проблеми затримання української мови в Канаді. Також подякувала відділам за їхню кооперацію в протягу року, і радила, йоб членки по відділах по черзі брали на себе урядові позиції та приєднували якнайбільше молодих членок.

Пані Стефанія Пауш, домініяльна голова Союзу Українок Канади, передала щирий привіт від централі. Учасники з'їзду мали велику приємність і утіху вітати і гостити голову централі на цьому з'їзді. Алберта є дуже щасливою провінцією, бо тут приміщена централя Союзу, і всі ми маємо змогу, дуже часто, удаватися за добрими порадами та іншою поміччю до пані Пауш. Пані Пауш дуже радо завжди дає нам провід.

Слідували привіти від: пані Дубельт, окружної представниці; пані Шимко, від відділу у Мирнам; пані Мандрусяк, з Мусідори; пана М. Яремчука, голови церкви, і пані Будник, заступниці голови пров. екзек. Від СУМК-у привіт склав пан Тарас Мирунець, який за 1962-ий рік одержав стипендію Союзу Українок Канади на Алберту за курс україно-

знавства при Інституті Св. Івана.

Пан Н. Мороз, ректор Інституту Св. Івана, говорив про модерне устат кування інституту, про фінансове становище та про завдання Інституту приготовляти нашу молодь продовжувати нашу працю в майбутньому.

Провінційна референтка „Променя", пані Мирослава Фербей, (дочка місцевого пароха о. прот. А. Хруставка), доповідала про кампанію журнала та про конечність досягнути квоту на Алберту.

Пан К. Теличко, голова пров. управи ТУС, промовляв про організаційні справи СУС, а головно про збереження нашої молоді при наших самостійницьких організаціях та навчання української мови.

Закінчено спільну сесію кінцевим словом о. прот. А. Хруставки, де він відзначив головніші порушені точки з'їзду, і подякував всім учасникам за їх присутність.

На короткій жіночій сесії дискутувано: Способи поширення журнала „Промінь". Затримання всяких старих та піонерських речей для філії Музею.

Місцевий відділ погостив усіх перекускою, і гості в піднесеному настрою, розїхались домів. На цьому місці складаємо відділові ім. О. Пчілки, в Мирнам, щиросердечну подяку за їхню гостинність.

Марія Самоїл, кор. секретарка пров. екзек. Союзу в Алберті

НОВИНКИ З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ

ім. Княгині Ольги у Вінніпегу

Заходами жіночого товариства ім. княгині Ольги при Соборі св. Покрови відбулося свято Книжки 8 листопада 1962 р.

Заля на це свято була відповідно прибрана. На столах були розложені книжки різних видань. Було виставлено дитячу пресу й літературу, як також багато творів наших письменників. По середині стояла великого формату „Біблія Старого й Нового Заповіту", перекладу Митрополита Іларіона, видання 1962 р. Британського й Закордонного Біблійного Товариства.

Свято відкрила вступним словом голова відділу, пані Марія Кушнірик, яка й провадила дальшу програму свята. Лідія Ільченко уч. IV-ої кляси рідної школи віддеклямувала вірш „Порада" Я. Щоголіва. Панна Оксана Онуфрійчук, сумківка відспівала своїм милозвучним голосом „Гандзю" і „Ой, казала мені мати" в супроводі фортепіяно Олега Левицького. Сольо на акордіоні відограв Юрій Мотог, член молодшого СУМК. Панна Надія Матусевич віддеклямувала вірш Л. Українки „Надія". Жіночий хор нашого товариства під диригентурою пані Галі Баляс відспівав дві пісні: „Ой сяду ж я край віконця" і „Нащо мені чорні брови".

Святочну доповідь про Біблію виголосив настоятель Собору Всеч. о. І. Стус. В своїому глибоко-змістовному слові, шановний прелегент, наводив докази чому нам треба читати більше книжок а зокрема підкреслював значення читання „Біблії". Кінцеве слово з подякою всім сказала п-ні Г. Баляс, членка культ-освітної референтури. Ціла програма була достосована до Свята Книжки та виконання її була бездоганне защо належиться признання виконавцям, голові К. О. Р. добродійці Стус та диригентці жіночого хору пані Г. Баляс.

Після офіційної частини відбулося чайне прийняття зі смачною перекускою, яку приготовили пані: Марія Ковальчук і Стефанія Гельмич. Під час прийняття пані Ніла Крещук занялася розігравкою двох книжок "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches" і „Мистецькі скарби українських вишивок". Дохід у сумі 20 дол. було призначено на пресовий фонд журнала „Промінь". Варта підкреслити, що на цьому святі пані М. Синіцька придбала 18 нових передплат на „Промінь". Бажаємо пані Синіцькій вийти першою контестанткою у збиранні нових передплат на наш жіночий пресовий орган.

Наше жіноче товариство працює дуже активно. Після довшої різдв'яної перерви, 24 січня відбулися сходини т-ва, на яких було намічено плян праці на біжучі місяці.

7 лютого відбулося Свято Героїнь" з такою програмою: Короткім вступним словом відкрила свято пані М. Кушнірик. Після цього всі присутні відспівали „Гей у лузі червона калина". Святочну доповідь про Ольгу Басараб перечитала пані Л. Кутна. Другим збірним рефератом провадила добр. Стус а читали пані: Г. Гельмич про Віру Бабенко, А. Дудар — Людмилу Старицьку-Черняхівську, М. Паюк — Олену Телігу, К. Шат — Харитю Кононенко.

У доповідях було дуже яскраво змальовано життєвий шлях і працю наших героїнь та жахливі умовини смерти з рук ворогів. Закінчено наші святочні сходини гимном „Ще не вмерла Україна". На 21 лютого призначений виклад др. В. Зайцева на тему „Розвиток дітей". Підготовляється таксамо академію в честь Лесі Українки.

Позатим припадає на першу неділю березня (значить 3-го березня) традиційний весняний чайок, який сподіємося буде мати ще більший успіх як минулими роками.

Дальші звідомлення про працю нашого т-ва будуть подані в наступних числах цього журналу.

Марія Зайцев, прес. рефер.

ДОДАТОК ДО ЗВІТУ ПРОВ. З'ЇЗДУ У ВІННІПЕГУ

До звіту провінціяльного з'їзду Союзу Українок Канади, який був поміщений в журналі „Промінь" в ч. 1 з січня, 1963 р. додаємо слідуюче:

Висловлюємо признання окружній представниці, пані Анастасії Грицак, за її труди у зарядженні виставки ручних робіт, різних стібів українського вишиття під час з'їзду. Виставка відбулась в одній з окремих кімнат катедральної залі. Пані Ірина Франко, делегатка відділу ім. Л. Українки в Овкборн помагала улаштувати і розложити цю виставку.

Ця виставка зробила дуже гарне враження на делегаток інших відділів та була чималою атракцією з'їзду.

Вишивки на цій виставі були переважно з курсів вишивок, що їх переводила добродійка Мельничук, була їх інструкторкою і ці курси досягнули дуже гарних успіхів.

До звіту додаємо імена двох делегаток, які були присутні на з'їзді — пані Михайліна Випрук і пані Басараба делегатки відділу ім. св. Анни з Форт Френсес, Онт.

За пров. екзекутиву Союзу
в Манітобі:
О. Завісляк, голова

ПОПРАВКА

В ч. 2 „Променя", в описі 35-ліття відділу в Ріджайні, в списі членок, що не були присутні на знимці, переочено імя пані **Д. Лапчук.** Пані Лапчук перепрошуємо. — **Ред.**

СВЯТО 35-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В ТОРОНТО

Світлина членок відділу Союзу ім. св. княгині Ольги в Торонто 1962 р.

Свято почалося в суботу, 26 жовтня 1962 р. і продовжувалося в неділю 27 жовтня старанням відділів ім. Святої Княгині Ольги і Тризуб. Священики о. мітрат Петро Самець і о. мітрат Дмитро Фотій відслужили в суботу Молебень в Катедрі св. Володимира за здоровя членок Союзу при співі хору під проводом п. П. Семченка.

В неділю, 27 жовтня після Богослужения відбувся святочний обід в авдиторії Катедральної громади при участі поважного числа гостей. Митрофорні оо. Петро Самець і Дмитро Фотій поблагословили столи з стравами. Окремою, зворушливою церемонією було вшанування присутніми покійних місцевих членок відділів Союзу — Марію Гуменюк, Катерину Олійник, Теклю Гладун, Ірину Орищак, Олену Мандзюк, Катерину Материн, Евфрозинію Слинько, Марію Охримович і Марію Йонг. На столі, у святочнім колачі, були свічки в память кожної з названих членок. Їх імена читала голова пров. екзекутиви п. Таісія Бевш, а дві з найстарших, ще активних членок п. Розалія Романко і п. Анна Романко по черзі запалювали ті свічки, по чім присутні відспівали „Вічная Память". На сцені був удалий образець дівчини з смолоскипом в руках роботи донечки п. Іванни Вахни.

Програму після обіду відкрила голова відділу Союзу ім. св. Княгині Ольги п. Юлія Сулима і передала дальший провід свята добр. Мінодорі Фотій, яка взірцево вивязалася з того завдання.

Писемний привіт признання за довголітною працею українського православного жіноцтва в рядах Союзу Українок Канади Архиєпископа Східньої Єпархії Владики Михаїла, прочитав о. мітрат Д. Фотій. Привіти, склали священики Катедральної громади св. Володимира, голова п. І. Янішевський, голова місцевого відділу Т. У. С. п. Павло Кіт, представниці відділів Союзу Українок Канади ім. св. Анни в Скарборо п. Една Павлик, ім. Софії Русової в Лонг Бренч п. Параскева Кумпан, відділу Тризуб п. Іванна Вахна та інші.

В концертових точках брали участь оркестра учнів музичної школи при Катедрі під управою учителя п. І. Пасерба, сольо-спів Лідії Головко та дует Юрія Скірко і Лідії Головко при супроводі піяно К. Олешкевича.

Добре опрацьовану головну доповідь „Праця Союзу Українок Канади в минулому і завдання на будуче" виголосила заст. голови Союзу Українок Канади п. Анна Токарик. Доповідачка звернула увагу слухачів на трудности і перешкоди перших українських поселенців у Канаді в громадськім і церковнім житті та їх великі заслуги. Але трудности і перешкоди в цей час вимагають багато більше зусиль і уваги матерей-українок другого і третього покоління родженик в Канаді, коли вони бажають виховати своїх дітей в українській культурі. Членки Союзу Українок Канади і вірні Української Православної Церкви по традиції мають старатися виконувати ті важні завдання в своїй родині, вони є сторожами своєї культури в прибраній батьківщини!

Свято закінчено подякою всім, що причинилися до виконання програми і відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна".

К. Сакалюк

ОСВІТНІ СХОДИНИ

Вінніпеґ, Ман.

Заходами відділу ім. Л. Українки та освітніх комітетів при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу відбулись сходини громадян з родичами дітей, які вчащають до рідної школи, дитячого садочка і тих, що побирають курси української мови в державній школі.

Перша частина програми складалася з інформаційного звідомлення про стан української школи. Пані Марія Юрків пояснила працю ведення школи, способи навчання і представила присутнім учителів поодиноких кляс. Слідувала виставка читанок, пророблених учнями лекцій, що бу-

Світлина головного стола на святі 35-ліття Союзу Українок Канади в Торонто 27-го жовтня 1962 р. Зліва направо: пані Юлія Сулима — голова, Всеч. о. Петро Самець, пані Анна Токарек, добр. Мінодора Фотій, Всеч. о. Дмитро Фотій, пані Таісія Бевш, пані Іванна Вахна, пані Калина Сакалюк, др. Зоя Плітас — голова жін. КУК. п. Павло Кіт, пані Розалія Романко.

ли розміщені на столиках. Учасники оглядали виставку та розмовляли з учителями. При катедральній громаді знаходяться 6 кляс української школи, до яких вчащає разом 140 дітей.

Друга частина програми складалася з кольорової і звукової фільми, у якій представлено поведінку дітей від 6 до 9 років. Відбулась загальна дискусія над змістом цієї фільми. Дискусією керував кваліфікований представник Суспільної Опіки, п. Р. Сенчук.

Такі сходини показались успішними, вони розвязують деякі виховні проблеми, виробляють дорогу до кооперації школи і дому що так дуже важно є в наших часах, особливо в ділянці рідношкільного виховання.

Предсідницею цієї другої частини була Єлисавета Білич, а п. Р. Сенчука представила пані А. Павлик.

Кінцеве слово подяки сказала пані А. Воробець, голова відділу ім. Л. Українки.

Є. Білич, прес. реф.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Монтреал, Кве.

7-го грудня 1962 р. родина і приятелі пані М. Серединської влаштували милу несподіванку з нагоди її уродин. Вечір пройшов в дуже приємній атмосфері. Хоч цей вечір був влаштований приватними особами, варто згадати, що всі присутні належать до жін. тов. відділу Доньки України у Монтреалі, і в якому пані Серединська є довголітною членкою, а кілька останніх років скарбничкою, яка пильно виконує свої обовязки. Належачи до тов. і працюючи з іншими, знаходяться нові і щирі приятелі.

Батько п. Серединської, п. М. Цитульський є один із засновників громади, а мати майже з самого початку належить до жін. тов. Муж п. Серединської, Василь також є довголітним членом управи громади. Пані Серединська має двох синів Романа і Зенона і двоє внуків.

З цієї нагоди була переведена збірка, яка принесла 19 дол. з якої призначено 10 дол. на „Промінь", решта на потреби товариства.

Бажаємо нашій іменинниці многих літ.

М. З.

КОНЦЕРТ СВ. МИКОЛАЯ

Смокі Лейк, Алта.

В Українськім Народнім Домі у Смокі Лейк відбувся 19-го грудня м. р. Свято-Миколаївський концерт, який випав дуже успішно.

Приготовленням концертової програми зайнялися добр. і Всеч. о. Рибалки. Головними виконавцями концертових точок були шкільні діти від першої до 12 кляси та сумківці. В програму входила одноактівка відповідна на таке свято, коляди та інші точки.

Багато радости викликав у дітей святий Миколай, що зявився з дарунками для дітвори. Заля Народного Дому була заповнена учасниками-громадянами, які українським звичаєм відзначують це свято.

В подяку за труди своїй учительці, добр. Рибалці діти дали в подарунок живі квіти. Жіноче т-ва, відділ Союзу Українок Канади подає всяку поміч рідній недільній школі та причиняється до успіху таких імпрез.

Катерина Півовар, секр.

ОСВІТНІЙ ВЕЧЕРОК

Ванкувер, Б. К.

Заходами відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері, в неділю 30-го грудня 1962 р. в годині 7.30 вечером відбувся в церковній залі освітній вечерок присвячений письменниці О. Кобилянській та іншим. По програмі був поданий чай та переведено збірку на пресовий фонд журнала „Промінь", що принесла $36.45.

Олеся Мацелюх, реф.

Світлина заряду відділу ім. Ганни Барвінок у Монтреалі. Перший ряд зліва направо: Марія Ланяк — секр., Оля Новак — заст. голова, Ґеня Загурак — голова, Оля Крисюк — уступ. голова, Галя Михальчук — заст. голови, Ірена Керба — секр. Другий ряд — Галя Ґарбій — прес. реф., Ксеня Самолюк — відзначена дівчина в році, Стефанія Ваверчак, Елсі Гейлей і Женя Чкурак — господині, Софія Олянська — голова прог. комітету, Галя Шух — фінанс. секр., Оля Бюрак — бібліотекарка. Неприсутня на знимці Джесі Лелух — касієрка.

ВІДДІЛ „ГАННИ БАРВІНОК" МОНТРЕАЛ

(За 1960 р. і 1961 р.)

Проблема організування молодшого відділу Союзу Укр. Канади стала була актуальною у Монтреалі в останніх роках. Тому 28. XI 1959 р., заходом старшого відділу „Доньки України", відбулося так зване „кавове прийняття" де взяли участь 12 членок старшого відділу і 13 гостей. Це пані і панночки, які знайшлись поза межами юнацького віку, а ще не увійшли в пересічний вік старшого товариства. Для спільної думки і доброї співпраці звичайно потрібно того самого віку людей. З тою ціллю був розісланий заклик до товариств від централі С. У. К. з метою організування нові товариства. Відділ „Доньки України" зрозумів вагу і значіння цієї проблеми та зорганізував такий вечір з ціллю обміни думок та поглядів. Другі подібні збори відбулися 17. XII 1959 р. вже в намірі створення відділу. Відбулось читання та пояснення статуту, та цілі товариства. 26. I. 1960 р. відбулись досить великі сходини з наміром вибрання екзекутиви комітету товариства. На цих сходинах були присутні слідуючі будучі члени: Бюрак, Самолюк, Тимінська, Яворська, Михальчук, Гейлі, Шеридан, Загурак, Ланяк, Олинська, Шух, Лелух, Карба, Марко, Новак, Мех, Дерий, Лукасевич, Довгий, Софулка, Томсон, Кир, Мех Е.

За винятком кількох, що виїздили, майже всі є тепер дійсними членами і працівниками молодшого відділу Ганни Барвінок.

З старшого відділу були тоді присутні такі пані-членки „Доньки України": Нема, голова тов., добр. Стус, Савицька, Радченко, Реґуш, Димитрак, Світуха, Тимчак, Русин, Зимовець Головач, Ярошевська, Березки, Легукі, Текело, Цюрко, Кравченко, Мельник, Мигаль, Чернішов.

Реферат на тему: „Що організація дає членці, а що членка організації" — був читаний добр. Н. Стус. Вибрано екзекутиву членок нового відділу, а на чергових зборах розпреділено функції слідуючим порядком: голова — О. Крисюк, заступниця — Ґ. Загурак, секретар — М. Ланяк, касієрка — Лелух, фінанс. касієр. — О. Новак і О. Беґа, господиня — К. Самолюк, програмова реф. — Корба.

Збори відбувалися раз на місяць у 1960 р. а в 1961 р. два рази на місяць. Спочатку читали статут, обзнайомлювалися з працею в товаристві. Далі брали активну участь в праці. Організували випродаж старих річей, розпродували книжку др. Сімпсона „Чому вчитись по українськи". Відтак організували маскову забаву, а 30. 4. 1961 р. великий дитячий показ мод. Перед Великоднем вчилися писати писанки за допомогою пані Дмитрук. Допомагали організувати базар і брали у ньому участь, випікаючи смачне печиво, яке мало великий успіх. Цікавились рефератами як н. пр. „музика і Різдвяні традиції". Допомагали в організуванню „Миколая" для дітей та

фінансували солодощі для них. Відтак настав великий день офіційного прийняття в члени і роздача відзнак-смолоскип. Головним гостем була пані Пауш. Сальон „Ревелон" був переповнений гостями і вечір минув цікаво і величаво. Тоді також членки прийняли звичай нагороджувати члена ку, яка найбільше працювала за цей рік в товаристві, признанням і малим дарунком. За два роки існування товариства, відзначена була два рази Ксеня Самойлюк. В звязку з будовою нового Собору членки постарались зібрати суму 500 дол., які передали при нагоді офіційного відкриття. Часто працювали з старшим відділом, поділяючи кошта закупу речей до церкви як і даючи свою допомогу в організуванню базарів на ціль сплати довгу нового Собору. Часто опікувалися організацією СУМК, керуючи їхніми вечірками, беручи участь в Святі Книжки та Святі Студенства. Займались влаштованням обідів як нпр. з нагоди посвячення наріжного каменя-плити Собору, або з нагоди посвячення ікони Почаївської Божої Матері. Вже другий рік провадять успішно школу народніх танків а 2 червня 1961 р. влаштували велике закінчення першого року праці школи танків. Користуючи з того, діти шкільного віку як також і членки товариства, які мають свою танцювальну групу. Веде це теперішня голова товариства Ґеня Загурак, допомагає Оля Крисюк, перша голова товариства, а також членки Лукасевич, Шкурак і Самолюк. Батьківський комітет який вже два роки очолюють Оля Бюрак і Ксеня Самолюк. Також на літній дитячій оселі святої Софії вже два роки підряд працюють наші членки виховницями — Оля Бюрак і Ксеня Самолюк. Батьківський комітет, якого хальчук. З великим успіхом беруть також участь в кампанії „Червоного пера". Звичайно весною відбувається офіційне прийняття нових членів. Останньо відбулось 4 червня 1962 р. Цей вечір відзначився ще тим, що пані Нема стала почесною членкою відділу „Ганни Барвінок". Праця в товаристві набирає щораз більшого успіху, одже членки рішили в той спосіб висловити подяку ініціяторці у зорганізуванню цього відділу 11 червня відбулись річні збори і перевибір екзекутиви товариства. Тим закінчуємо звіт організування і праці за два роки як також залучуємо знимку нового проводу відділу „Ганни Барвінок".

Фінансовий звіт:

Прихід в 1960 р.	$368.61
Розхід в 1960 році	172.83
В касі осталось	195.78
Прихід в 1961 році	$1,599.26
Розхід в 1961 році	1,311.56
В касі осталось	287.70

Е. Загурак, голова
М. Ланяк, заст. секретарки

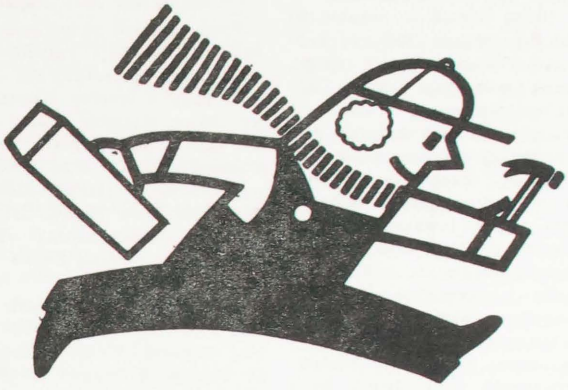

ЗРОБІТЬ ЦЕ ТЕПЕР
коли наспів відповідний сезон

- Сезон на роботи для поліпшення коло вашого дому, заводу або бизнесового підприємства.
- Сезон коли вишколених робітників багато легше дістати і тому, що вони є більш продуктивними, дають вам кращу вартість за вашого доляра.
- Сезон коли багато фірм оголошують знижку.
- Сезон коли багато інших речей можна зробити корисно — такі речі як утримання знаряддів до травника й городу, електричних приладів, моторів до човнів і автомобілів, як також чищення драперії до вікон і килимів та відновлення обиття меблів, щоб згадати лише кілька примірів.
- Сезон коли ви можете допомогти вашій місцевості створювати заняття під час традиційного зимового застою. Коли всі працюють, кожний користає.

ЗРОБІТЬ ЦЕ ЦІЄЇ ЗИМИ

За порадою і допомогою зверніться до вашого Нешонел Емплоймент Офісу

Видано з уповноваженням
Дост. Михайла Стара, Міністра Праці

ВАТСОН, САСК.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жіночого товариства відбулися 3-го грудня 1962 р. у церковній залі. Збори відкрила голова, А. Полович і попросила Всеч. о. Приступу провести молитву.

Предсідницею зборів вибрано пані Марію Кінащук, а секретаркою Марію Гребенюк, секретарка прочитала звіт з минулих зборів. Касовий звіт дала Ольга Бокшован. Діяльність цілорічної праці дала голова і подякувала членкам за їх цілорічну кооперацію у товаристві. Протягом року товариство відбуло 8 місячних зборів і заряд мав 3 засідань.

Відсвятковано свято Лесі Українки, Т. Шевченка, День Матері. Було 2 освітних вечорки, випродаж Великодного печива. Вечеря для (форестерс) 2 обіди, спільне свячене і храм, 2 похоронних і один поминальний обід, 2 похоронних перекуски і одна базарова вечеря.

Товариство жертвувало на церкву 200 дол., купило килим до церкви за 150 дол. Жертвувало на Катедру Пресвятої Трійці у Вінніпегу 25 дол., на Колегію св. Андрея у Вінніпегу 10 дол., на прес фонд „Променя" 6 дол. Товариство вислано делегатку на провінціяльний з'їзд до Саскатуну пані Олю Бокшован, жертвувало на Червоний Хрест на недугу рака, виповнило буджет до централі. Комітет відвідує місцевий шпиталь. Товариство вибрало референтку журнала Марію Кінащук, яка придбала 5 нових передплатниць „Променя". Рішено зборами передплатити „Промінь" до місцевого шпиталю на 1963 рік.

Фінансовий звіт:

З 1961 р. осталось у касі	$306.70
Приходи в 1962 р.	312.76
Розходи в 1962 р.	509.74
Осталось у касі	109.72

Заряд на 1963 рік, голова — Марія Кінащук, заст. голови — Людвіна Процко, косієрка — Оля Бокшован, секр. — Марія Гребенюк, референтка — Марія Кінащук.

Контрольорки — Анна Сакундяк і Марта Франко. Господині — Анна Полович, Людвіна Процко і Марта Франко Комітет шпиталю, А. Полович, Червоного Хреста — Оля Бокшован, Сестриці — Анна Манчур, Людвіна Процко, Анна Процко і А. Полович. Збори закінчено молитвою.

Анна Полович, уст. голова
Марія Кінащук, голова
Марія Гребенюк, секретарка

ГОРЛИЦ, САСК.

Відділ ім. Лесі Українки

Річні загальні збори жіночого товариства ім. Лесі Українки в Горлиц, Саск. відбулися дня 4 грудня 1962 року в домівці Народного Дому. Збори відкрила голова товариства, пані Ліна Мандзюк, які почато молитвою. Вона була й предсідницею зборів, а секретаркою зборів була пані Анна Фенюк. Звіт здавали слідуючі членки заряду: Ліна Мандзюк, Анна Фенюк, Емілія Левчук і Анастасія Василів.

Річна діяльність товариства була слідуюча: відбуто 12 місячних зборів, уладжено 1 обід, пущення, осінну вечерю й 3 рази випродаж домашного печива; відсвятковано Свято Матері, а в часі Різдвяних Свят жінки ходили колядувати; також уладжувало бінга на цілі докінчення Народного Дому.

Фінансовий звіт за 1962 рік:

З року 1961 остало в касі	$349.33
Прихід в 1962 році	820.62
Розходи в 1962 році	736.65
В касі остало	433.30

На 1963 рік вибрано слідуючий заряд: Михайлина Мандзюк — голова, Оксана Процишин — заступниця голови, Анна Фенюк — рекорд. секретарка, Марія Ковалишин — заступниця секретарки, Лівія Процишин — касієрка. Контрольна комісія: Оксана Процишин, Анастасія Станіцька і Марія Ковалишин.

Михайлина Мандзюк, голова
Анна Фенюк, секретарка

МУСІДОРА, АЛБЕРТА

Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори жін. тов. ім. Лесі Українки відбулися у Народнім Домі 9-го грудня.

Голова, пані Елисавета Мандрусяк відкрила збори тихою молитвою і подякувала членкам за кооперацію. Секр. Катерина Мандрусяк перечитала звіти і касієрка, пані Марія Лизанюк, здала звіт з цілорічної праці відділу. Відбулося у нас сім місячних зборів. Товариство приготовило обід на храм, День Богородиці і на День Подяки. Давали перекуску як товариство С. У. С. Мали забави, робили у буфеті 2 дні, як був пікник, мали вечерок на День Матері і Лесі Українки. Отець А. Хруставка дав відчит і жін. тов. давало перекуску. Купуємо хворим членкам квіти і відвідуєм їх у шпиталі.

Виповнили буджет до централі на рік 1963. Уписалося 14 членкинь.

Фінансовий звіт:

З року 1961 осталось	$183.55
Прихід за рік 1962	526.72
Розходи в 1962 р.	375.75
В касі осталось	334.52

На рік 1963 до заряду увійшли: пані Марія Лизанюк — голова, пані Елена Ільков — заст. голови, Катерина Мандрусяк — рек. секр., пані Параска Ільков — касієрка, пані Марія Костюк і Параска Ільков — господині.

Елисавета Мандрусяк, уступ. голова
Катерина Мандрусяк, рек. секретарка

БЕЛІС, АЛТА.

Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори жіночого товариства, відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки у Беліс відбулись 4-го грудня 1962 р. у домі пані Василини Чернівчан. Голова, пані Марія Завадюк відкрила збори молитвою і подякувала усім членкам за їх кооперацію. Предсіднищец зборів була пані Анна Яремчук, секретаркою пані Параска Андрук. Діяльність товариства за минулий рік: відбулось десять місячних зборів. Товариство приготовило програму на свято День Матері. Улаштувало 3 бінга, один на поборювання недуги рака, Червоний Хрест, до церкви, Народний Дім приготовили членки один обід. Маємо 12 членок у товаристві на цей рік 1963.

Фінансовий звіт:

З року 1961 осталось	$577.95
Приходи в 1962 році	606.35
Позходи в 1962 році	417.73
В касі осталось	766.27

Заряд т-ва на 1963-тий рік: голова — пані Марія Завадюк, заст. голови — пані Ярина Чорнолюк, секретарка — пані Раїфта Посічник, касієрка — пані Катерина Безуко.

Контрольна комісія — пані Медорія Чернівчан, пані Анна Яремчук, пані Василина Чернівчан.

Марія Завадюк, голова
Раїфта Пасічник, секретарка

ПОПРАВКА

В ч. 2 „Променя" на стор. 21 у звідомленні „З піврічної діяльности відділу Ганни Барвінок у Монтреалі" є згадка, що пані Мих. Нема є **почесною головою,** має бути: **почесною членкою.**

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ПРИПИСИ НА ДНІ ПОСТУ

Салєрева зупа

2½ горнят дрібно краяної салєри і кілька листочків салєри
1 невеличка цибуля дрібно покришена
1 ложечка соли
3 ложки масла
4 ложки муки (рівні)
3 горнятки молока

Зварити салєру і цибулю в малій кількості посоленої води аж до мякости. Масло розтопити, додати муку й розправити молоком. Варити над парою мішаючи час від часу. Коли згусне додати зварену салєру з цибулею. Посолити й поперчити до смаку й все разом заварити.

С. Стечишин

Салата з шпінату

2-10 унцових пачки замороженого шпінату
3 ложки масла, або маргарини
6 яєць
1⅓ горнят молока
1 ложка білого оцту
¼ ложечки сухого „севорі"
сіль, перець і цибулевий сік, або цибулева сіль до смаку
8 кусочків дозрілого помідора покраяного в поперек і пів цаля загрубо.

Шпінат зварити після припису на пачці. Добре сцідити. Виложити шпінат в миску, додати розтоплене масло, яйця — легко вбиті, молоко, сіль, перець, цибулеву сіль, оцет і севорі. Загріти піч до 350°Ф. Вимастити маслом яких 8 або 9 „костерд" горнят і наложити масу в ці горнята. Поставити горнята в бляшанку з водою (яких цаль води). Дати до нагрітої печі і пекти шпінат яких 35 до 40 хвилин. Вийняти бляшку з печі і накрити горнятка алюміновим папером (фойілл) щоб задержати тепло.

Покраяні кусочки помідорів посолити і поперчити. Зняти накриття з горняток, обвести ножем краї довкола, дати помідори по кусочкові на верх на кожне горня. Перевернути горня, щоб шпінат був на кусничку помідора. Подавати на стіл. Цей спосіб дуже добрий і до свіжого шпінату.

Подала Зеня Лукіянчук, Едмонтон

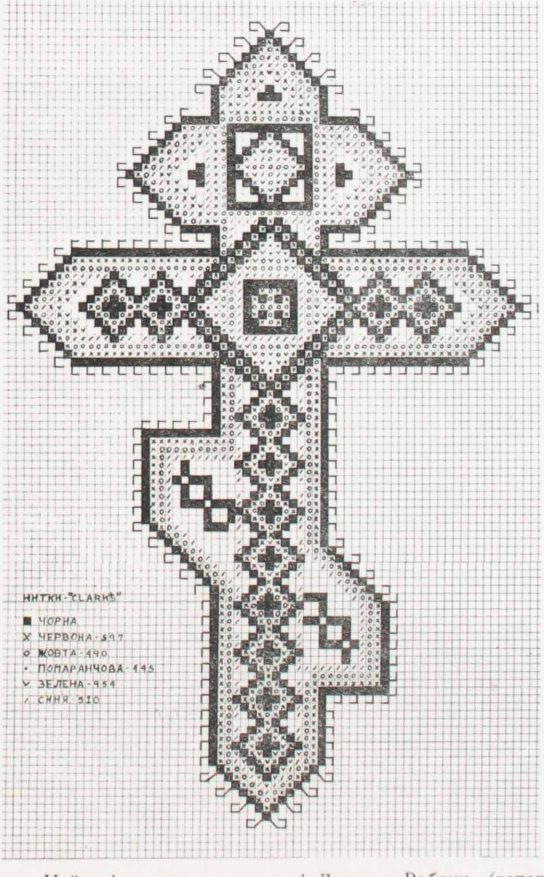

Цей взір випрацювала пані Лисак з Роблин, (тепер у Ванкувері). Доручила його до редакції її доня Марта Лебедович. Виправила рисунок для ілюстрації добр. С. Сенишин. Взір надається для доріжки на столик під Євангелію.

Буковинська кукурудзяна начинка

1 мала цибуля, посічена
½ горнятка масла або смальцю
1 горнятко кукурудзяної муки
½ ложечки соли
2 горнятко зимного молока
2 горнятки гарячого молока
2 яйця

Усмажити цибулю з маслом або смальцем на легко румяно; додати кукурудзяну муку і сіль і разом все смажити на вільнім вогні, мішаючи весь час. Додати зимне молоко, розправити і як починає гуснути, долити гаряче пражене молоко. Варити на вільнім вогні 10 хвилин, мішаючи весь час. Відставити набік. Вбити яйця і домішати до маси. Виложити у вимащену ринку і пекти в мірній печі (350 ступенів) 1½ до 2 години. Цей припис вистарчає на шість осіб.

Джін Загайко, Тіодор, Саск.

„Морська риба"

2 бляшки грибової зупи
2 бляшки грибків (печерищі)
2 посічені зелені цибулі
2 горнят варених раків або омар (lobster)

Всі складники змішати разом, загріти на повільнім вогні і подавати на стіл з рижом і зеленою салатою або салатою з моркви. Для швидкого зготовлення можна вживати „Минут райс". **Н. Сенів,** Едмонтон

Будуємо фінансову базу журнала

РОЗІГРАВКА

Центральня управа Союзу Українок Канади зарядила розігравку в користь журнала „Промінь" по всіх своїх відділах в Канаді. Мусимо збудувати сильнішу фінансову базу і тому звертаємось до нашого членства по всіх провінціях піти назустріч цьому проєктові і допомогти у продажі та набутті білетів. Книжечки з білетами до відділів вислала центральна управа на початку м. лютого.

На знимці бачимо три нагороди для щасливих білетів — 1-ша нагорода великий, білий гачкований обрус — подарувала пані Марія Руда, Вінніпеь; 2-га нагорода — декоративна подушка — подарувала пані Надія Лукиш, Едмонтон. На 3-тю нагороду маємо дві фігурки в українському стилі з кераміки, які подарувала пані Марія Будник, Едмонтон, заступ. голови Союзу Українок, яка одночасно є першою фундаторкою журнала. Паням, що подарували речі на цю розігравку складаємо найщирішу подяку.

Розігравка відбудеться в суботу, 27-го квітня в Катедрі св. Івана в Едмонтоні під час Весняної Вистави українських ручних робіт, яку улаштовує пров. екзекутива Союзу на Алберту.

Всі відтинки білетів разом з грішми просимо ласкаво звернути до централі Союзу не пізніше як 15-го квітня.

За централю Союзу Українок Канади

Стефанія ПАУШ, голова

Ольга ЛУКОМСЬКА, рефер. журнала

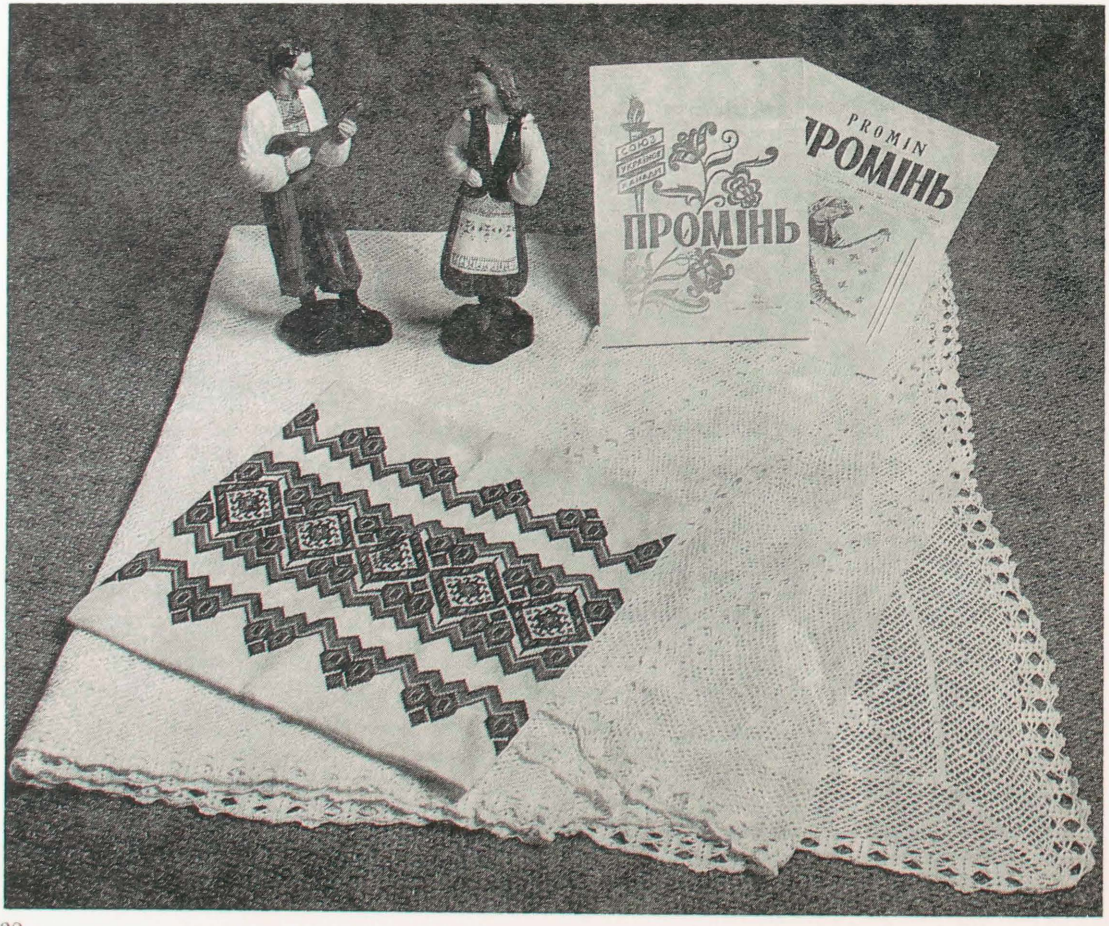

ЖЕРТВИ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД

Відділ ім. Княгині Ольги — Вегревил, Алта. переслала пані О. Мельничук — $50.00

Відділ ім. Лесі Українки — Киндерслей, Саск. — Збірка на вечірку в користь журнала — переслала С. Гриба — 46.00

Панство П. Малицькі — Норт Бетлфорд — 25.00

Відділ ім. О. Басарабової — Торгилд, Алта переслала А. Горецька — голова — 24.00

Пані М. Нема — Монтреал, переслала із збірки на прийнятті в честь пані А. Бабляк $23.73 — зложили на фонд пані: Нюнька 5 дол., А. Бабляк $1.50, А. Русин 1 дол., А. Маковійчук 1 дол., Ю. Стефанюк 1 дол., М. Гонсів 50 центів — разом 33.73

Жіноче товариство — Иннисфрі, Алта. — переслала пані М. Басюк — 23.00

Відділ ім. О. Пчілки — Мирнам, Алта. — переслала пані С. Думка — 20.00

Пані Г. Мельник — Монтреал. Збірка на похороні бл. п. Ю. Войни — 22.00

Пані Е. Верхомин переслала зі збірки в гостинним домі пані Велещук, — по 1 дол.: зложили пані: А. Велещук, Р. Скакун, А. Крис, Д. Малиновська, М. Челядин, Е. Стринадка, А. Пронюк, Е. Рипка, О. Фіголь, О. Семчук, М. Сулима, А. Особа, К. Засійбіда, Р. Руснак, С. Голубіцька, Е. Бошак, М. Голейчук, добр. А. Ковалишин. Разом 18.00

Відділ ім. Л. Українки — Норт Бетлфорд, Саск. Збірка на прийнятті в честь панства Малицьких 14.00

Відділ ім. Л. Українки — Сенгудо, Алта. — переслала А. Звоздецька — 15.00

Пані Анна Байдала — Вегревил, Алта. — 10.00

Пані Марія Вавринюк — Едмінтон — 10.00

Пані В. Зимовець — Монтреал, переслала зі збірки на прийнятті в честь пані М. Серединської — 10.00

Відділ ім. Княгині Ольги — Стінен, Саск. — 10.00

Пані Е. Верхомин, Едмонтон — переслала жертви від: пані В. Маланчук 10 дол., Е. Пронюк 1 дол., М. Палилик 1 дол., П. Яремчук 50 центів, М. Школяр 1 дол., Г. Янішевська 1 дол., Г. Фарина 1 дол. Разом — 15.50

Пані Л. Киба, Флин Флон, Ман. — 5.00

Пані М. Симчич — Вінніпег — 5.00

Відділ ім. Л. Українки — Фовм Лейк, Саск. — переслала Л. Васелович — 5.00

Пані Е. Верхомин — Едмонтон — з приводу смерти бл. п. Анни Чоботар — 5.00

Пані Емілія Слюсар — Лондон, Онт. — 3.00

Відділ ім. О. Кобилянської — Валей, Б. К. — 2.50

Пані О. Шевчук — Вишарт, Саск. — 2.02

Зложили по два доляри: М. Зелинська, Вінніпег, Е. Ілащук, Порт Кредит, Онт., П. Дверничук, Торонто, А. Фігус, Вайта, Ман., П. Клюкевич, Венкувер, Л. Охітва — Едмонтон, жертвувала давніше 2 дол. і тепер 2 дол. — 12.00

Зложили по $1.50: А. Мельниченко, Форт Вілліям, Марія Зазулик, Сарнія, Онт., А. Дерворіз — Кемсек, М. Редчук — Монтреал, М. Чорна, Радвей, Алта, П. Литвин — Вінніпегосис, Ман., А. Катрусяк — Саскатун, К. Ємчук, А. Стасів і А. Герасимик — Форт Вілліям, П. Кузик — Иннисфрі, Алта, Марія Рудик — Сіба Біч, Алта, С. Сиротюк — Ніягара Фалс, М. Семенюк — Вінніпег, панна Кирилюк — Вишарт, Саск, пані Сенків — Вишарт, Саск., Анна Кіпнбіда, Монтреал, Р. Лакуста — Ст. Кетеринс, Онт., добр. О. Савчук — Вінніпег, А. Павлик — Вінніпег, В. Данкович — Мус Джо, Саск. Разом. — 31.50

По $1.00: Н. Белзюк, Моринвил, Алта., Анна П. Іванчук — Витков, Саск., Н. Мисак — Едмонтон, С. Магус — Едмонтон, Р. Борса — Саскатун, К. Гаврищук — Торонто, Теодосія Стельмах — Детройт, Р. Кавулич — Кридор, Саск, М. Швайковська — Венкувер, А. Погранична — Ніягара Фалс, М. Боянівська — Вінніпег, С. Дроздовська — Едмонтон, Е. Охітва — Скарборо, Онт. — 13.00

По 50 ц.: М. Ворон — Келгарі, Алта., П. Сліпчук — Едмонтон, Д. Стефин — Бімзвил, Онт., М. Пилиховська — Стирджис, Саск., Марія Костюк — Венкувер — 2.50

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані Марія Квас — Відділ ім. Княгині Ольги — Торонто — 14

Пан В. Перепелюк — Флин Флон, Ман. — 5

Пані М. Нема — відділ ім. Ганни Барвінок, Монтреал 4

Пані Д. Пасочник — відділ ім. О. Пчілки — Йорктон, Саск. — 4

Пані Залузька — відділ ім. Л. Українки — Лак Ла Біш, Алта. — 3

Добр. Г. Удод — відділ ім. Л. Українки — Форт Френсес, Онт. — 2

Пані С. А. Талпаш — відділ ім. Л. Українки, Бюкенен, Саск. — 2

Пані О. Кіндрачук — відділ ім. Л. Українки — Венкувер — 4

Пані Д. Мецелюх — відділ ім. Л. Українки, Венкувер 2

Пані А. Вишневецька — відділ ім. Л. Українки — Вінніпег — 2

Пані М. Цьона — відділ ім. Х. Кононенко — Кридор — Блейн Лейк. — 3

Пані Р. Пелешок — відділ ім. Л. Українки — Мензі, Ман. — 1

Пані Г. Матієшин — відділ ім. Л. Українки — Овкборн, Ман. — 1

Пані А. Погранична — Ніягара Фалс, Онт. — 1

Пані Катерина Гутий — Давнсвю, Онт. — 1

Пані М. Іванець — відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт. — 1

Пані Нема — відділ ім. Л. Українки — Ст. Кетеринс, Онт. — 1

Пан Т. Грегорчак — Міннеаполіс, Минн. — 1

Пан Т. Наконечний — Маямі — Флорида — 1

Добр. К. Бублик — відділ ім. С. Русовії — 1

Пані Є. Простобій — відділ при Катедрі — Едмонтон 1

Пані Є. Верхомин — відділ при Катедрі — Едмонтон 1

Пані М. Капаціла — Вонда, Саск. — 1

Пані Анна П. Іванчук — відділ ім. О. Кобилянської Витков, Саск. — 1

Пані В. Бонар — відділ ім. О. Кобилянської — Норт Сорий, Б. К. — 1

Пані В. Щербій — відділ ім. Княгині Ольги — Гронлид, Саск. — 1

Пані С. Пауш — відділ при Катедрі св. Івана — Едмонтон — 1

Пані Л. Киба — відділ ім. Доньки України — Флин Флон, Ман. — 1

Пані В. Данкович — Мус Джо, Саск. — 1

Пані Н. Коваль — Монтреал — (Дуверней) — 1

(Докінчення на першій середній частині обкладинки.)

P 46A
MALANCHUK MRS N JAN 64
10959-117 ST
EDMONTON ALTA

CANADA

Суспільні обслуги належать ВАМ!

В більшості канадських місцевостей є служба здоровя і опіки доступна всім мешканцям завдяки добровільним організаціям та агенствам.

Серед них є:

— Догляд за хворими в хаті
— Допомога в родинних проблємах
— Реабілітація інвалідів
— Літні табори для хлопців та дівчат

і багато інших.

Якщо ви або член вашої родини потребуєте будь-яку з цих допомог, не вагайтесь просити її. Вам її радо дадуть. Установи суспільної допомоги ви знайдете на жовтих сторінках телєфонічної книги

"SOCIAL SERVICE ORGANIZATIONS"

там вони до ВАШОЇ послуги.

А. А. Белп
Міністер Громадянства
й Іміграція